

VENDÉGLŐSÖK LAPJA

„PINCZÉREK LAPJA“

A hazai szállodások, vendéglősök, kávéosok, pinczerek és kávéházi-segédek érdekeit felkaroló szakközlöny.

Az első magyar orsz. pinczemesterek és pinczemunkások egylete*, a „Budapesti kávéház segéd-egylet*“, a „Szatmár-Németi pinczér-egylet*“, a „Székesfehérvári pinczér-egylet*“, a „Szombathelyi pinczér betegsegélyző-egylet*“, a „Győri pinczér-egylet*“, a „Révkomáromi vendéglősök- és kávéosok ipartársulata*“, az „Aradi pinczér-egylet*“-nek, a „Szabadkai pinczér-egylet*“-nek, az „Aradi vendéglősök- és kávéosok-egyesület*“-nek, az „Ujvidéki szállodások, vendéglősök- és kávéosok ipartársulatának*“, a „Miskolczi pinczér-egylet*“-nek, a „Kassai vendéglősök-, kávéosok-, korezmárosok- és pinczerek-egylet*“-nek és a „Székesfehérvári vendéglősök- kávéosok és italmérők ipartársulata*“-nak

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelenik havonként kétszer, minden hó 5-én és 20-án.

Előfizetési ár:

Egész évre 6.— Félévre 3.—
Háromnegyed évre 4.50 Évnegyedre 1.50

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

IHÁSZ GYÖRGY.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

VII. kerület, Akácfa-utca 3-ik szám.

Kéziratok és előfizetések ide intézendők.

Föl a zászlóval!

Piros, fehér és zöld.

Hét méteres hosszú, — ez a mi zászlónk.

Kigönygyöltük, meghordoztuk diadallal,

Amerre haladtunk, bámulva és örömmel fogadtak bennünket.

— Nini! Glück Frigyes elnök Muhr György alelnök!

Mégis mozog a föld. A lomha föld megmozdul és lerázza magáról makacs terheit.

A vendéglősök kipirult arcczal, örömmel és éljenekkel üdvözlik a zászlót. Hallják és segítnek diadal-massabbá tenni az éljenriajt, amely a Gundel-uralom letűnését jelenti.

Ki mit vár ezután?

Azt várja, hogy a bajor taktika végre mégis visszavonul. Tisztes-séges lemondással szabadul meg szomorú mandátumától, amelyet nyers erőszakoskodással, durrogó pezsgőkkel birt fönttartani annyi ideig.

Nekünk reformok, vívmányok kellenek. Ki visz mindent nekünk Glück Frigyes. Minő jótékony szellő gyanánt suhan el mindenfelé az ő érdemes neve, a mely a romlott levegőt, az ipartársulat dohos levegőjét megtisztítja.

Nos vendéglősök! itt az idő!

Akarjátok-e, hogy végre rátok virradjon?

Akartok-e egy kötelességtudó minta ipartársulatot, amely fölfelé nem az ordókat vadássza, mert az van, hanem a ti árva ügyetek előnyeit vivja ki, a ti jóléteitekért fog küzdeni, mert az nincs?

Vendéglősök! Akarjátok-e, hogy végre a ti érdekeitek is napvilágra kerüljenek?

Igen? Ti akarjátok?

Nos hát ide a zászló alá!

Karátsnyi János.

— Szövege a 4-ik oldalon. —

Piros, fehér és zöld. Minden izében magyar érzülettől áthatott. Egy gyökeresen magyar érzelmű jövőző ipartársulat zászlaja.

Ime, ezek a ti jelölteitek, akik megfogják mutatni, hogy nem panorámát, nem Paprika-Jancsi bódét. hanem ipartársulatot adnak nekünk.

Éljenek jelöltjeink!

Mondjuk el sorra rendre:

Szavazó-lap.

A „Budapesti szállodások-, vendéglősök és korezmárosok ipartársulata“ reform-pártjának jelöltjei: elnök Glück Frigyes a „Pannonia“ szálloda tulajdonosa, fővárosi törvényhatósági bizottsági tag, a Ferencz József rend lovagja stb. stb. Alelnök Muhr György nagyvendéglős VII. ker. Kerepesi-ut 44. sz.

Választmányi tagok: Appl János, Barabás József, Bányai József, Csalányi Károly, Dökker Ferencz, Éder Antal, Ehmann Pál, Ehm János, Gyáky Mihály, Gollácz Mihály, Kaps József, Klivényi Ferenc, Karikás Mihály, Kovács Imre, Szőke Imre, Stadler Károly, Schermann Sándor, Lukács Ferencz, Sziklay Sándor, Mészner Ferencz, Müller Antal, Mózser J. Károly, Schreiber Károly, Máday Lajos, Palkovics Ede, Pavelka Antal, Spalt Mátyás, Stumpf József, Sprung János ifj. Tóth József.

Póttagok: Borsody Sándor, Olajos Gergely, Galambos Ulrich, Gönye Sándor, Ligeti Imre, Markovits István, Pápay Gyula, Weisz Bertalan, Farkas Sándor, Tilinger Sándor, Poós István, Weisz Antal vendéglős.

Számvizsgálók: Lippert Lajos, Kiss Ferencz, Karikás Lajos.

Ügyész: Dr. Barabás Béla országgyűlési képviselő.

Mindannyian éljenek!

Pezsgő Domino sec. BELATINI BRAUN A. Pinczék: Velence (Fehér m.)
Iroda: Budapest, VIII., Üllői-ut 60. sz.

Az italmérési jövedék.

A pénzügyminiszter törvényjavaslatot terjesztett a Ház elé az italmérési jövedék szabályozásáról. Már maga a cím is elegendő, hogy fokozott érdeklődéssel tekintünk a képviselőházi tárgyalások elé, a melyek lefolytával törvényerőre emelkedvén, új korszakot nyit meg a vendéglősipar életében. Jelen mostoha viszonyaink mellett minden lehető és lehetetlen újítás felé a legnagyobb bizalommal és vérmes reménnyel szokás fordulni, hátha lesz benne egy mentő szál, mely a vendéglősipar sülyedő hajóját kikötőbe segíti. A kérdéses javaslat még e nélkül is szükölködik. Intézkedései kinstári szempontból lehetnek a legjobbak s leghelyesebbek, de a vendéglősipar ekszisztenciájának biztosításához egy szemernyivel sem járulnak. A panaszlott konkurrencziát nemhogy nem szüntetik meg, de még új tápot adnak a megerősödésére.

De lássuk röviden a javaslatot. Italmérési engedélyt a pénzügyi hatóság ad írásban előterjesztett kéreésre, csak meghatározott helyiségre (mihez Budapesten a kapitányság jóváhagyása szükséges) és alkalomra (vásár, bucsu) teljesen meghizható és magyar állampolgároknak, kiknek száma községenként állapittatik meg, de azon felül terjeszkedni nem szabad. Új engedélyek adásánál előnyben részesülnek gazdasági nagy vállalatok, pusztai birtokok tulajdonosai vagy bérlői, szállodások, régi vendéglősök és italmérők, idegenekkel szemben a helybeliek. Az engedély megszűnik az engedélyes lemondásával, halálával s jogerős határozattal.

Az engedély-illeték az üzlet terjedelméhez képest:

1. Budapesten: 1400, 1000, 600, 400, 200, 100 és 60 korona.

2. Rendezett tanácsu városban és törvényhatóság vagy törvényszék székhelyén, ha népessége

a) 20.000 léleknél nagyobb: 300, 200, 150, 100 és 50 korona.

b) 10—20.000 lélek: 200, 150, 100, 80 és 40 korona.

c) 10.000 léleknél kisebb: 150, 100, 80, 60 és 30 korona.

3. Más községben, ha népessége

a) 20.000 léleknél nagyobb: 150, 100, 80, 60 és 40 korona.

b) 20.000 léleknél kisebb: 100, 80, 60, 40 és 20 korona.

Kávésok, czukrárszok és csemegekereskedők, kik poharazás mellett palaczkozott sört és bort mérnek, nemkülönben akik utczára való kiméréssel is foglalkoznak, a díjtételek négyötödét fizetik.

Azon kereskedőknek és szatócsoknak illetéke, a kik mellékesen kismértékben való elárúttással foglalkoznak, a díjtételek fele,

a poharazóké pedig annak kétötöde. Az ideiglenesen engedélyes bortermelő saját termésü bora után a díjtételek egytizedét fizeti.

Kiesiben való eladás bornál 50, sörnél 25, szesznel és pálinkánál 100, égetett szesz italoknál 26 liternél végződik.

Oly helyeken, a hol ninesen konkurrenczia, a szesz italok legmagasabb árát a pénzügyminiszter állapítja meg, a ki esetleg a beszerzési forrásokat is kötelezőleg megjelölheti.

Az illeték három évről három évre terjedő időszakonként vettetik ki s egyes adók módjára szedetik be. Az összes üzletek jövedéki felügyelet alatt állanak.

E törvényjavaslat büntető záradékkal van ellátva, a mely szerint kihágást képez:

1. a szesz italoknak engedély nélküli kimérése s nagyban való eladása,

2. az engedély-okmányban foglalt felteteleknek be nem tartása,

3. a felügyelő közegeknek hivatalos teendőiben való meggátlása,

4. feljelentett helyiségek elzárása a kiküldött pénzügyi közegek előtt,

5. szesz italoknak a meghatározott legmagasabb eladási árnál drágábban való árusítása.

A negyedik pont szerint minősített kihágás 20—200, a többi pedig 2—200 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő. A hivatalos zár megsértése helyiségen vagy edényeken, ha az általános büntető törvény szerinti eljárásnak nem volna helye, 10—400 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő. A szabálytalanságok 100 koronával büntetettek.

Most már csak az a kérdés, vajjon a törvényhozás bölcessége elfogadja-e ezt a javaslatot változatlanul, vagy csak bizonyos módosításokkal? És ha változtat rajta, vajjon azok a módosítások hasznára, vagy kárára lesznek-e a sokat sauyargatott vendéglős iparnak?

Reméljük a legjobbat.

M—s J—s.

A „főszervező ur“!

Tóth Endre, a nyugdíjgyesület vándor apostola, aki felkötvéen saruját, magát „főszervezőnek“ titulálva, barangolja be az országot s gyűjti különböző kegyes célokra az ország pinczérei között husos perczentek mellett a jámbor kegyfilléreket, a nemeskeblű férfit, az ihletett próféta, a fölkennt látnok legujabban evangeliumi osztályosa, az „Ujkor“ hasábjain nyilatkozott meg s faragott össze ellenünk egy elkekeredett megrovási kalandot.

Tóth Endre ur és szerzetes társainak tagdíjszerzési mániájára la-

punk egy más helyén *hívjuk föl az illetékes hatóságok figyelmét*, akik majd nyomatékosabban kérdik meg, hogy honnan meritik a jogot, különböző prófétai gyütéseiknek szán-zsén folytatására, miként azt a *szegezárdi főszervező* igen helyesen már *meg is akadályozta*.

Itt csak annyit, hogy Tóth Endre az „Ujkor“-ban nyílt levelet és felhívást intézett Ihász György szerkesztőnkhez. Elolvastuk ezt a felhívást és ezután mégjobban sajnáljuk Tóth Endrét, mert aggódva tapasztaljuk, hogy ugy látszik ő rajta már nem lehet — segíteni.

Nagyon ingerült, rögtön fel-dühödik, akárcsak az „Ujkor“ szerkesztőségének nevezett szanatorium betegei, aki kétségbe meri vonni, hogy ő nem „főszervező ur“ s meddő barangolásával nem a dicsfénytől övezett apostol szent munkáját végzi.

A tünet gyanus előttünk, mert a perczentek felszámításában megvalóságos lángelmének bizonyul.

Tóth Endre ugyanis a nyugdíjgyesület számára a pinczérektől kisorfolt összegeknek *eddig 80%-át, mondd nyolczvan százalékát gyűjrt zsebre honoráriumképpen*. Ebben Tóth Endre valóságos zseni.

Most már a kegyeslelkű önzetlen pinczérbarátnak, *a lelkesedő jámbor férfinak a 80% is kevés*.

Beirt a nyugdíjgyesület igazgatóságának, hogy a 80% neki kevés, mert az föl megy az utazási költségekre, ennél fogva *adjanak neki kilencven százalékot*, hogy egy kis barátságos haszna is legyen különben kénytelen a szent munkát abban hagyni

Ez ellen irtunk mi czikkelyt mult számunkban, hogy mi lesz a nyugdíjintézet vagyona, ha a befizetett fölvételi díjak honoráriumképpen szét illannak a fenkölt lelkületű utazó-ügynökök között? Való-e gseftelni a nyugdíjintézménnyel? Igazsága-e az, hogy az intézmény szent céljaira gyűjtött minden egy forintból csak husz krajczár jut az egyesület pénztárába, míg a nagy summát a nyolczvan krajczárt a lelkes ügybarátok falatozzák föl?

Hát hollandi cacao-e, vagy May-Pol-Soap-e a nyugdíjintézet,

hogy vigéczekkel harangozzat reklamot czégenek az országban?

Türhető-e ez némán és szótlanul egy pártatlan, komoly tisztességes szaklapban, minő a mienk?

Nem! Szóltunk Tóth Endréről és kérdőre vontuk az igazgatóságot, hogy honnan vette a jogot, megbizni őt oly korlátlan mérvben a pénzüjtésekkel, hogy még jámbor dervisekre is átruházza e megbizást és minden biztosíték nélkül engedik őket a nyugdíjegyessel nevében a pinczerek nyakára telepedni, hogy adjanak pénzt a Jézus szent nevében, ha vénségükre koldulni nem akarnak.

Erre felel nyílt levélben Tóth Endre. Szerkesztőnk nem válaszol neki, mert polémiába csak egyenlő ellenféllel bocsájtkozik. Nincs kedve akárkit rehabilitálni, a polémiákkal bárkit is a maga tisztos színvonalára emelni, aki irodalmi téren nála jóval alantabb áll.

De egy s más kérdésünkre felelt s ennek alapján hozzá szóltunk Tóth Endrének, a vándor költőnek, a penziók uttorójének a veszekedők ostorozójának mérgében irt megrovási kalandjához,

A Tóth Endre nyílt levelének csak a csontvázát hámozzuk ki. Mert a cikk egészében szörnyű cifra dagályos lére vaneresztve. Azihletett férfiu költői hevében többször helyezkedik „szilárd alapokra“, sűrűn hangoztatja az „örök időkre szóló jövőt“ beszél romboló munkákról“, — miként Petőfi írta vala, — emlegeti a „magasztos cél“-t, dühöng a „szellemi lövegek“-re, többször emelkedik „eszményi magaszt“-ra, mint afféle tudálékos böleselkedő, aki folyton „az enyészet mérhet lenségén“ töpreng és zászlószenteléseken és egyéb ünnepélyes helyeken egyes szónokok ajkáról ellesett szóvirágokat gyűjt össze, böles fejének bográcsában, hogy öblös torkán át unos untalan kiköpködjön és azonközben körültekint, jámbor csizmaziák gyülekezeten, hogy valjon mikép bámulják őt, az örök-tudás igaz bámulói.

Hát brávo Stüwer! Bámulattal adózunk a költői erőtlől duzzadó, ragyogó irálynak és ha az Akadémia figyelmét fel nem hívjuk rá, azt csak a jeles szerző érdekében tesszük, mert elmegyógyász professzorok is járulhatnak az Akadémiára.

A jeles szerzővel mindazáltal

komolyan nem beszélhetünk. Hanem beszélünk a közönséghez, amelynek megfelelünk a nyílt-levél tartalmára.

Egyben szólunk a nyugdíjgyesülethez, legyen egy pillanatra komoly és ne kacagjon, hanem szomorkodjon afőlött, hogy Tóth Endre magát nyíltan, ha mindjárt az „Ujkor“ papírja is, — de „főszervező“-nek nevezi, magát az igazgatóság fölkenjtének hirdeti és állja utját legalább annak a hóbortnak, hogy csatangoló társait ne nevezze az ő „titkári karának“, mert az ilyen félművelt embernek ilyen zöld titulusok után csörgősapkát találnak nyomni a fejébe.

Ez a nyugdíjgyesület szégyene lesz, ezzel utját vágják egyszersmindenkorra annak a kilátásnak, hogy szakügyeinket valaki komolyan is vegye. Ne rontsák el legalább azt, amit fölépítettünk, ha már segíteni nem akarnak rajta.

Ne adjanak megbizást országjáró Boho Miskáknak, hogy a pinczérnyugdíj eszméjének komoly keresztüvitelét lehetlenné tegyék.

Hát ha más nem, a Solti ügyvéd csak tanult ember, hát tegye a kezét a szívére és az mondja meg igazán, őszintén annak az igazgatóságnak, ha a jóakarotnak csak egy csepp szikrája él benne, miként tiltsák meg annak a jámbor halandónak, hogy „titkári karával“ ne hánnyja silány szellemi bukfencczeit szanaszét az országban, mert rendőrség is van minden városban s ebből a komédiából előbb utóbb országos botrány kerekedik.

Abból pedig csak a szakipar huzza a rövidebbet.

Valóban nagy lelketlenség kell ahhoz, hogy egy testület, a saját kebeléből ilyen embereket zudít az iparra, akik már azt sem tudták, miféle új nemét üzzék a válogatott, czifránál czifrább komédiáknak.

A nyugdíjgyesület tisztelt igazgatóságának, ha mindjárt pörbe állunk is vele, figyelmébe ajánljuk, hogy megbizott „főszervezője“ és „titkári kara“ cselekszi a következőket:

1. Előfizetőket gyűjt az „Ujkor“-ra.
2. Tagokat gyűjt a nyugdíjgyesület részére.
3. Tagokat alarmiroz az „O. P. E.-re.
4. Ingyen helyszerzést ígér. Teszi ezt mind egyszerre. Teszi

az igazgatóság nevében. Egy másik cikkünkben, amelyet a hatóságokhoz intéztünk, rámutatunk, hogy szentesített alapszabályokat nélkülöző egyesület céljaira is jogtalanul gyűjtögetnek.

Nos hát ezt mind helyesli? Ha helyesli az ő dolga. Mi nem helyesélhetjük.

Tóth Endrét sajnáljuk, — de ismételjük, már nem segíthetünk rajta.

Nyílt levelében azzal is dicsekszik a jámbor, hogy az arczképét kértük tőle közlés véget. Nem emlékszünk ugyan rá, de higyjük el neki, hogy kértük; hisz akkor még nem ismertük. De ezennel elismerjük, hogy az volt lapunknak az egyetlen és legnagyobb büne, mikor a Tóth Endre arczképét leközlés végett kértük, készséggel vezeklünk és kérjük a művelt nagy közönséget, bocsásson meg érte.

A közönség tudja, hogy lapunkban mindig csak érdemes szakemberek arczképeit szándékoltuk közölni, lapunkat harmincz év után a most élő vendéglős nemzedéknek mintegy albumaként készültünk megörzeni, bocsánat ha ama tizenöt év alatt egy ilyen óriási tévedés csuszott volna tisztos lapunk élére, az érdemes arczképek helyére. Egyben hálát adunk a kegyelmes isteni gondviselésnek, hogy különös gondoskodásával lapunkról ezt a csapást elhárította.

Tóth Endre osztozkodásra hívta föl szerkesztőnket, hogy megosztja vele ügynöki honoráriumát.

Köszöni Ihász György. ő az ilyen feladatot ingyen végzi. De ha nyolczvan perczentért végezné is, Tóth Endrével nem osztozkodni, de egy földél alatt lenni sem hajlandó. Ihász sohasem nézte a nyugdíjintézetet fejős tehénnek.

De azt mondja Tóth Endre: „hunczut aki nem állja!“

Hát a Tóth Endre nem állhatja, képtelenség róla elhinni, hogy osztozkodni akar, mikor a 80%-kal sincs megelégedve, hanem kilenczven százalékot követel, ezért köryörög a nyugdíjgyesülethez.

Pedig azt hisszük, a „titkári kara“, ez a csodabogar valami, amit még a művelt Európa eddig nem ismert, az ő „titkári kara“ aligha részesül szinte nyolczvan százaléokban, hanem csak rongyos harmincz, negyven százalékokskában, a többbit az előkelő főszervező ur kegyeskedik bevételezni.

Még nem elég! Nos hát, hogy állná akkor az osztozást?

Milyen merész szavakkal dobálódik a kis hamis! Bizonyára ezt is valami ünnepi szónoktól leste el valamikor. Fogadja részvétünket, hogy oly szerencsétlen alkalommal akarta értékesíteni.

Ezek után pedig hadd kerüljön ki bölcs feje bográcásából ellenünk még több szóvirág.

Higgye el, hálásan megtapsoljuk, — de hasábjainkon legfeljebb csak a rendőri hírek és a szerkesztői üzenetek rovatát áldozzuk föl az ő személyére.

A szegzárdi főszolgabíró kezdeményezése nyomán pedig hiszszük, hogy az „Ujkor“ maholnap „Ujkor“-rá válik, a közönséget pedig addig provokálja hülyeségeivel, míg végre megunva, föl sem bontja, hanem azt mondja „Pufjkor“, ha ugyan addig a tisztelt szerkesztőket zét nem rebbentik, hogy lássanak becsületes munkájukhoz, surolják tovább a késeket és a villákat. *Dobos.*

Karátsonyi János.

— Képünkhez. —

Az erdélyi pincze-egyletnek egy régi kipróbált derék képviselőjét, Karátsonyi Jánost, ezt az örökké mozgó, tevékeny szakférfiut mutatjuk be mai számunkban. Az erdélyi bortermelők szövetségének borai országsszerte ismeretesek. a szövetség élén mind tisztességes emberek állanak s így kívánatos volna, hogy a mai mostoha borviszonyok között a vendéglősök itt rendeljék boraikat. A borokat magunk is kóstoltuk s bátran ajánlhatjuk. Különösen kitűnő a „Leányka“ bor, a mely Karátsonyi oly ismeretessé tette.

Karátsonyi János a kereskedelmi pályát végezve, mint fiatal ember ez előtt 14—15 évvel került az Erdélyi Pincze-Egyletbe, mint pénztárnoki minőségben. Eleinte az igazgatóság által történt képviselői kiküldetése mindjárt fényesen beváltván, az igazgatóság 12 év óta folytonosan utaztatja s ma már a legkedveltebb borutasok egyike, a ki egyszerü, szerény fellépése és magaviselete által sok vevőt nyert meg. Különösen kiemelendő azon érdeme, hogy a hitel nyújtással általa sok kezdő vendéglős és kávéos üzlete ma már virágzó üzlethez és vagyonhoz jutott.

Karátsonyi Kolozsvárt született és Nyitramegyéből nősült, mely boldog házasságból egy gyönyörű szép leánya van. Isten éltesse őket soká!

Sajtópörünk.

Tekintetes kir. Büntető Törvényszékhez, mint Esküdszéki Sajtó-Bírószághoz
Budapestben.

Sajtó vádlevele

Ihász György lapszerkesztő, budapesti lakosnak (lakik: VII., Akácza-utca 3. sz. I. em.)

Fellner Gyula (álnevén F. Kiss Lajos) budapesti lakos (lakik: VII., Vörösmarty-utca 31. sz. I. em.) és Barta Béla budapesti lakos (lakik: Royal-szálloda 411. sz.) ellen,

Sajtó utján elkövetett rágalmozás és becsületsértés vétségének megtorlása iránt. 1899—7294/Btő számhoz.

Tekintetes Esküdszéki Sajtóbírószághoz!

Budapestben, dr. Solti Ödön ügyvéd és ismeretlen foglalkozású F. Kiss Lajos, eredeti nevén Fellner Gyula szerkesztésében „Magyar Vendéglős és Kávésipar“ czimen koronként — eddig összesen mintegy hét számban megjelent — nyomtatvány 1899. év január hó 10-ikére keltezett 2-ik számában, a folytatólagos számozással ellátott 31-ik oldalon, Szerkesztői üzenetek czim alatt, aláírás nélkül közreadott közleményében kizárólag az én személyemmel foglalkozván, rólam a következőket írja:

„... Ihász György támadásairól tudomásunk van. Miután azonban ennek az embernek a multját és jelenét nagyon is jól ismerjük, méltóságon alul álló dolognak tartanók vele akár irodalmi, akár egyéni polemiába bocsájtkozni... bennünket ily piszkolódások ellen mentessé tesz. Különb is elvünk a „De mortuis nil, nisi bene“ alapján, hogy erkölcsi halottakkal nem foglalkozunk. Ha pedig tám dásait személyes térre vinné, legyen nyugodt, hogy vele nem lapunk hasábjain, nem is lovagias uton, hanem röviden s az őt megillető módon fogunk elbánni.“

Eme, a tisztos szaksajtónak épp oly szokatlan, épp oly alacsony nivón álló, mint a mily durva hangon irt sértő közleményre barátaim és ismerőseim figyelmeztettek, a kik e számot s velük az összes hazai vendéglős- és kávéiparosok korlátlan számban szétküldözött mutatópéldányul kapták.

Az idézett közlemény kitételeiben, czikk írója szerint az én multam és jelenem olyan, a mely miatt méltóságon aluli dolog lenne velem foglalkozni, a ki midőn véletlenül jogos kritikát gyakorol, akkor is „piszkolódik“, de akkor is hiába „piszkolódik“, mert czikkíró, mint a becsület, mint az erények Nesztorát, mint az erkölcsökkel nyakig vértezett férfit, nekem, szerinte rovott multu és jellemü embernek „piszkolódásaimtól“ mentessé teszi: hogy erkölcsi halott vagyok, a kivel ennél fogva czikkíró nem foglalkozik, de a kiről, midőn czikkíró elismeri, hogy az ő szerkesztői modorától eltérőleg, vele szemben személyes térre semiféle hírlapi polemiát soha nem vittem, egyben megfenyeget, hogy ha én is, mint ő, mégis személyes térre vinném támadásaimat, legyek elkészülve, hogy ő, persze a „Magyar Vendéglős és Kávésipar“ szerkesztői, a lovagiaság szüzi erényekben ékeskedő vitézei velem szemben nem is az ő magas szellem-

től sugárzó lapjuk hasábjain, nem is a társadalom által megszabott, minden tisztességes emberrel szemben vehető lovagias elégtétellel, hanem mint „rovott multu és jellemü, piszkoló eskölcsi halott“-al szemben, a fennkölt lelkületü czikkíró, a minta-gentleman, röviden, az engem megillető módon fog elbánni, a melyből kiki értheti a magáét: hogy a lovagias férfiú talán pánczéldorozó apródjait, solymárait vagy ebeit uszittatja rám, talán vas-ökleit szánja nekem, vagy korbáccsal vesz magának uri elégtételt.

Mindezen kitételekben a személyem ellen irányuló s a büntető törvénykönyv 258, 259 és 261 §§-aiba ütköző sajtó utján elkövetett rágalmozás és becsületsértés vétségeit láttam fennforogni s ezekkel szemben bölcs és igazságos sajtótörvényeink és polgártársaim az esküdt urak megtorló verdiktjének oltalmába helyezkedve, a budapesti sajtóügyi vizsgálóbíró urhoz benyújtottam sajtóügyi panaszomat.

Panaszbejelentésemre az 1890.7294/Btő szám alatt elrendelt sajtóügyi vizsgálat befejeztetvén, annak során a bevádolt pár sornyi közlemény szerzőiül egyszerre ketten is, így Fellner Gyula, mint az „F. Kiss Lajos“ koholt szerkesztői név személyesítője, másodsorban Barta Béla jelentkeztek, akik jegyzőkönyvi vallomásuk szerint az inkriminált közleményt együtt szerkesztették össze, Fellner Gyula (álnevén: F. Kiss Lajos) írta, Barta Béla sugalmazta. A közleményért közösen vállalják el a törvényelőtti felelősséget.

Ennek folytán mély tisztelettel benyujtom.

Sajtó vádlevelemet

melyben vádat emelek Fellner Gyula (álnevén F. Kiss Lajos) pápai születésü, 30 éves izraelita vallású, nőtlen budapesti lakos (lak: VII. Vörösmarty utca 31 szám I. em.) a „Magyar Vendéglős és Kávésipar“ felelős szerkesztője és Barta Béla pápai születésü, 34 éves, izraelita vallású, nőtlen, budapesti lakos (lak: Royal szálloda 411 ajtó) ellen, a „Magyar Vendéglős és Kávésipar“ 1899. évi január hó 10-ikén megjelent 2-ik számában a 31 oldalon „Szerkesztői üzenetek“ czim alatt irt közlemény fennebb idézett kitételeiben foglalt kizárólag személyem ellen irányuló és a büntető törvénykönyv 258, 259 és 261 §§-aiba ütköző sajtó utján elkövetett rágalmozás és becsületsértés vétségéért;

megkérem alázattal a tekintetes Sajtóbírószághoz, hogy ezen sajtó panaszomnak esküdszéki sajtóbírószághoz való letárgyalására határnapot tűzni, engem arra a IV-ed péld., Fellner Gyula (álnevén: F. Kiss Lajos) és Barta Béla sajtóvádlottakat pedig ezen vádlevelém II-ed és III-ad példányainak kézbesítésével, valamint szeplőtelen erkölcsi multamról és jelenemről tanubizonyoságot tevő következő erkölcsi tanuimat: megidézni kegyeskedjék:

Dr. Barabás Béla országgyűlési képviselő, lakik: Budapest, József körút 60. sz. és Aradon (saját házában).

Dr. Horváth Ádám Kecskemét városa II. kerületének országgyűlési képviselője, lakik Kecskeméten.

Gracza György földbirtokos, a „Budapest“ napilap felelős szerkesztője, Sarkantus-utca 3.

Dr. Hieronymi Géza orvos, lakik: Budapest, IX., viola-utca 21. sz. (IX. kerületi orvos.)

Nánessy János kir. alügyész, markó-utcai törvénykezési palota.

Szóllóssy Pál birtokos, lakik Budapest, VII., István-ut 20/A sz. alatt.

Horváth Sándor ág. hitvallású evang. lelkész, lakik Budapest, IV. ker., Deák-tér, ev. egyházi épület.

Szalay Ferencz ágostai hitvallású evang. főesperes, lakik Várpalotán (Veszprémmegye).

Muhr György nagyvendéglős, lakik: Budapest VII., Kerepesi-ut 44. sz.

Sztanój Miklós kávéház-tulajdonos, Budapest, VI., Teréz-körút 19.

Wagner József lapszerkesztő, a „Vendéglős” szaklap szerkesztője, lakik Budapest, IV., kecskeméti-utca 5. sz.

Trummer Sándor kávéháztulajdonos, lakik: Székesfehérvárott, megidézni kegyeskedjék.

Bár a jogszolgáltatás gyorsaságát és a tanzási kötelezettség erkölcsi tanuimnak a törvényben megkívánt s a szakoskodást eltérő nagyobb száma nehezíti, de tekintettel arra, hogy az inkriminált közleményben erkölcsi multam és jelenem van megtámadva, ezzel szemben husz éves szerkesztői multam tisztaságát mindazon nagyobb városokból meghívott polgárokkal kell igazolnom, ahol gyakrabban megfordultam, tekintettel arra, hogy a sajtóügyi vizsgálat folyamán a két rendbeli sajtóvádlott előzetes védekezéséül a büntető törvénykönyv 263. §-ának 5. pontját aknázza ki, midőn azt a minden jogérzék hiányára valló képtelenséget igyekszik igazolni, hogy azért nevezett erkölcsi halottnak, mert ezen megbestelenítő állításának célja a közérdek és a jogos magánérdek megóvása volt (!) — tekintettel arra, hogy ezen védekezésére állítólagos bizonyítékokat emleget, sőt tanukra hivatkozik, mert hiszi, hogy ilyenekre akad; hogy az eküdt urak előtt én igazolhassam kifogástalan érdemes polgárokból álló erkölcsi tanuimmal a kétrendbeli sajtóvádlott hű védekezésének erőtlenségét, mely a büntetéstől való természetszerű félelméből kifolyólag, kész még a védekezésben is súlyosan vádolni, mivel egyetlen egérintjának a hivatkozott 263. § 5. pontját hiszi, tekintettel arra, hogy ellentétes tanuvalomások, sajnos, a magyar igazságszolgáltatás is ismer, — az erkölcsi tanuk szokott korlátozásától eltérőleg, ezen multam, jelenemet érdeklő és jövőmet eldöntő fontos ügyben, ahol erkölcsi életem, becsületem fölött lesz az esküdtszék hivatva vetot mondani, alázattal eszedem a Tekintetes Sajtó-bírósnágnál, összes hivatkozott erkölcsi tanuimnak beidézésére.

Tekintetes Sajtóbírósnágnál!

Huszonöt évet töltöttem el a magyar vendéglős és kávé szakipar híj szolgálatában.

Lapomat, melyet ezen I. példányához tisztelettel bemellékelni bátorodom, ezt a lapomat, a „Vendéglősök Lapját” én alapítottam meg s a XV-ik évfolyamát éri.

Az ország különböző városaiból, mint lapom homlokán látható, tizennégy szaktestület, ipartársulat és egyesület tisztelt meg, midőn a szakügyek körül teljesített önzetlen becsületes munkálkodásom jutalmául lapomat hivatalos lapjává választotta.

Hazám iránt tartozok szent hazafiúi kötelességemnek mindenkor lángoló odaadás-

sal tettem eleget és épp oly híven töltém be magyar polgári tisztemet a társadalomban.

Polgártársaim tiszteltöknek és becsülésüknek nem egyszer adták tanujelét. A vendéglős és kávé szakipar szolgálatának szenteltem életemet s hogy az méltánylásra érdemes munkában tölt el, azt igazolja azon XV. évfolyam, melyet a szakközönség elismerése irt föl lapom homlokára.

Hogy itt állok Önök előtt, megtiprott, meggázolt becsületem helyreállítását, tettesinek bünhődését kérve, azt is el kell mondanom, mi lehet az oka, hogy negyedszázados becsületes munkálkodásom gyümölcséül Fellner Gyula és Barta Béla szerint erkölcsi halott vagyok.

Sem az első, sem a második vádlott nem szakember. A toll a kenyerük. Én szakember vagyok, olyan, aki a szakügy felviráztatására alkut nem ismerő igaz lelkesedéssel elsősorban szaktudásomat áldoztam föl és sohasem az igazságok latolgatása nélkül, vakon perczegő, engedelmes tollat. Mint ilyen, mondtam igazságokat, amelyek nem egyszer fájtak azoknak, akik szakügyeink élén állva, lapom részéről méltán nem egyszer hanyagsággal, erélytelenséggel vádoltattak. Megvásárolható elveim nem voltak. Nos tehát indítottak ellenem szaklapot szaklap után, amelynek mindannyia hivatalos feladatául kapta, tömjénezni vakon mindazt, ami fölött én pálcát török.

Mert küzdtem becsülettel, nem birtak lehetlenné tenni.

Igy történt, hogy ez évben megint egy új szaklap köszöntött be a szakirodalomba, a melynek a főszerkesztésével egyik hozzám nagyon ellenséges érzületű egyesület az ő honorált jogtanácsosát, dr. Solti Ödönt bizta meg, a ki maga mellé vette Fellner Gyulát és Barta Bélát s megindult a szerkesztés számukra úgy látszik oly nehéz, rémséges munkája, a hol egy szerkesztői üzenet megírására is konzorciumot kellett alapítaniok.

Megróttam az egyesületet, hogy a jogtanácsosával csináltatja a sugalmazott szakújságot. Méltán és jogosan, mert az én tiszta lelkiismeretemből folyó meggyőződés az, hogy a szaksajtónak az ott folyó gazdálkodást okvetlen el kell ítélnie.

Erre összeállt a Fellner Gyula és a Barta Béla és elérkezettnek látták az időpontot, a mikor velem röviden végezhetnek.

Összeállt a Fellner Gyula és a Barta Béla és engem, a kinek becsülettel eltöltött 40 év küzdelmében gyűrült meg a hajam, a ki huszonöt éve vagyok osztályosa a vendéglős szakiparnak, azokért a muló tapsokért, a melyben kenyéradóitól részesül, engem tisztességes, becsületes polgártársi erkölcsi halottnak bélyegez, szétküldi olvasóim, közönségem között, lássák és olvassák, hogy én olyan ember vagyok, a kinek erkölcsi multja és jelene megbélyegzett, a ki csak piszkolódik, a ki csak erkölcsi halott, a ki nem érdemel egyebet, mint talán korbácsot...

Nos, itéljenek a kifogástalan gavallérok eme becsületemet, szerkesztői kenyeremet koczkatató sajtócecelekedete fölött és vele itéljenek a becsületem fölött, Önök, tisztelt polgártársaim, Esküdt urak!

Mély tisztelettel

Ihász György.

Az „Ujkor” támadásaira.

Közöljük az alábbi nyilatkozatokat. Itéljen a nagyközönség, mi a magunk részéről majd csak a törvényszéki rovatban foglalkozunk vele. A személyes polemianak nem vagyunk barátai, ezért is kérjük t. olvasóink szíves elnézését.

Tek. Ihász György urnak

Budapest.

VII. Akácfa-utca 3.

Kedves barátom!

F. hó 1-ről keltezett leveledre válaszólag tisztelettel értesitelek, hogy én soha semmiféle lapodhoz *egyébbel*, mint szerény szellemi munkámmal nem járultam.

De nem is emlékszem, hogy *ennél* *egyébre* felszólíttatnál volna.

Budapest, 1899. Márczius 2-án.

Tisztelő híved

Bokros Károly.

Tek. Ihász György szerkesztő urnak
Budapest.

Kedves barátom!

Válaszul márczius hó 1-én hozzám intézett leveledre, melyben elősorolod, hogy a Szegeden megjelenő „Ujkor” folyó évi 30. számában becses személyel iránt sértő, rágalmozó cikket közölt. Ugyanis, hogy lapod megpendítésekor Bokros, Sztanój, Molnár Sándor, Paulits stb. urak lettek volna lapod megalapítói s mint ilyenekkel szemben háladatlan magaviseletet tanusítottál, sőt mi több, ellenszenvvel lépnél föl azok iránt, kik téged az „Ujkor” szerint egykor anyagilag támogattak.

Én részemről kötelességet vélek tenni akkor, mikor engemet egy barátom az igazság érdekében nyilatkozatra felszólít, hogy a tényállást nem csak a körülményekhez képest, hanem *természetes magavalóságában* feltüntessem. Tizenöt éve, hogy *becses személyedet szerencsém van ismerni*, s ugyan manapságig sem tudok egy olyan körülményt sem felhozni, hogy én lapod megalapításához *valamikor anyagilag segédkeztem volna*. Ezenben tagadhatatlan körülmény az, hogy én csekély személyenemmel lapod megindításától kezdve manapságig lépten-nyomon annak érdekét és fölviráztatását szívenem viseltem. Ennek igen természetesen meg volt a maga saját oka, mert a mint jól emlékszem, lapod megpendítésekor szoros ösztinte baráti kötelék fűzött bennünket egymáshoz; igen nehéz feladat volt az időben egy magyar szaklapot megindítani, más világ volt akkor, akár egy politikai válságnak is lehetne nevezni, kevés magyarajku szaktársaink voltak, de annál kevésbé használták e vendéglőkben a szépen hangzó magyar nyelvet. Akkor szövetségünk mi igazi jó barátokká, a mikor a magyarosodás szent ügyében Bányai József barátunk vendéglőjében egy egybegyült ülés alkalmával megalakítottuk a 61-es magyar pinczérbizottságot, melynek szent feladata s kitűzött egyedüli célja volt: haladás a korszakkal, és a hol lehet, a magyar nyelvet terjeszteni s a vendéglőkben a németet kiküszöbölni.

Ennek meg is volt a maga eredménye, a mennyiben 1885-ik évben a budapesti

pinczeregyletben feladatunknak jól megfeleltünk, mert ott termettünk mint a menykő-csapás abban az egyletben, hol 50 éven át az ügykezelést *német nyelven folytatták* s talán még mai napig is a német szellem uralkodnék, ha magad s becses személyed körül álló *61-es magyar pinczérbizottság* rá nem parancsolta volna azt a határozatot, hogy az egyleti ügykezelés *..agyar* legyen.

Éljen! Ezt a körülményt azért találom szükségesnek előhozni, hogy legyen fogalma annak is a *mi barátságunkról, ki minket annak idején nem ismert* s hogy ne téveszszék össze ezt az *őszinte barátságot* azzal, hogy minket *holmi anyagi érdek hozott egymáshoz.*

Ennyivel az igazság érdekében tartozom s ha használhatod, úgy jogaidnál fogva élhetsz vele.

Budapesten, 1899. március 3.

Ölel barátod
Sztanoj Miklós,
kávéháztulajdonos.

T. *Ihász György* úrnak, a „Vendéglősök Lapja“ Szerkesztőjének.

Budapesten.

Kedves barátom!

A szegedi „Ujkor“ legutóbbi száma szerény személyemmel foglalkozik és Téged velem szemben háládatlansággal vádol igazságtalanul, mert azt írja, hogy én neked lapod alapításakor pénzt adtam, a mit Te épp úgy mint én igen jól tudjuk, hogy *ez nem igaz.* De honnan vette a „Ujkor“ ezt a valótlan állítást? arról meg lehetsz, és azt hiszem meg is vagy győződve, hogy tőlem nem vehette.

Mivel pedig az „Ujkor“ rosszul van értesülve azért légy szives b. lapodban a való igazságot nyilvánosságra hozni.

I. Én a lapod megalakítására neked *egy krajczárt sem adtam.*

II. Velem szemben soha sem lehettél és nem is voltál háládatlan.

III. Mi 20 év óta mindig jó barátok voltunk és vagyunk s köztünk egyszersem bomlott fel a jó barátság.

IV. Lapodat mindig pártoltam az igaz, nem is tagadom most sem.

V. Lapodnak még alapítása óta rendes előfizetője vagyok.

VI. Hogy miért pártolom lapodat előfizetéssel?

Mert *magyar és a magyar eszméket terjeszti.*

Mert a vendéglősök és pinczerek *régi lapja* és egyetlen szaklap, mely pártolja, képviseli, és igen hiven védi a mi iparunkat.

VII. Illő is, hogy pártoljam, mert ki pártolja, ha mi magyarok nem pártoljuk?

Ezeket tartozom neked mind igen jó

barátomnak az igazság érdekében nyilvánosságra hozni.

Abauj-Szepsi, 1899. márc. 2.

Maradok régi jó és igaz barátod
Molnár Sándor.
Stóosz-fürdő vendéglőse.

Tekintetes

Ihász György urnak

Helyben.

Az önt ért hírlapi megtámadás után kötelességemnek tartom a felhozott nevek után indulva, miután *testvéröcsém Bereczky Lajosra is történik hivatkozás,* az alábbi nyilatkozatot rendelkezésére bocsátani s megengedem egyidejűleg, hogy szükség esetén azt a nyilvánosság előtt is felhasználhassa.

Megkülönböztetett tiszteletem nyilvánítása mellett maradok

Budapest, 1899. március 3.

őszinte tisztelője
Bereczky Kálmán.

Nyilatkozat.

Alulírott kijelentem, sőt szükség esetén esküvel is bizonyítom azt, hogy *testvéröcsém Bereczky Lajos* akkor, mikor a Ringer-féle üllői-ut 1. szám alatt birt kávéház tulajdonosa volt s akkor, mikor a komáromi Magyar Király szállodára aspirált, engem felkért, hogy *Ihász György* urnak, a Vendéglősök Lapjának akkori és mostani felelős szerkesztőjének közvetítését igénybe véve, kávéházát adjam el.

Ezen megbízás a kőbányai üzlet megvétele után körülbelül 3 év után történt, *tehát ha Ihász György a kőbányai üzlet eladásával megkárosította volna,* magától értetődik, hogy újabban közbenjárását nem veszi igénybe.

Bereczky Kálmán.

Tek. *Ihász György* urnak

a „Vendéglősök Lapja“ szerkesztőjének

Budapesten.

Az „Ujkor“ 30. szban megjelent közlemény, melyben az én nevem is előfordul, kötelességemmé teszi, hogy alábbi nyilatkozatomat megtegyem és kérem azt tetszés szerint felhasználni.

Nyilatkozat.

Alulírott az igazsághoz hiven ezennel kinyilatkoztatom, hogy a „Vendéglősök Lapja“ című vállalat létesítése körül, én semmi néven nevezendő anyagi áldozatokat nem hoztam, s ilyet tőlem nem is kértek.

Magát a lapot, mint tisztességes és közhasznú vállalatot szerény tehetségemhez képest, szívesen részesítettem abban az erkölcsi támogatásban, hogy ösmerőseim között terjeszteni igyekeztem.

Minden ezzel ellenkező állítás csak hibás értesülésből, vagy *rosszakaratból származhatik.*

Tisztelettel

Budapest, 1899. március hó 5.-én.

Paulits József s. k.
pápnővelde-utca 3.

Piros Józsi.

(Képünkhez.)

József főhercegnek van egy kedves udvari primása. A Piros Józsi!

Van-e ki e nevet nem ismeri?

Ez a kiváló magyar hegedűművész országszerte ismeretes.

Régen fogtunk olyan örömmel, olyan igaz lelkesedéssel tollat a kezünkbe, hogy valakinek az életrajzát megírjuk, mint mikor a Piros Józsi arczképéhez sorokat írunk.

A Piros Józsit dicsérni nem lehet. A Piros Józsit csak játszani kell hallani és olyan édes testvérünké válik, a kit jobban szeretünk, mintha néhány szó dicsérettel végeznénk vele.

Magyar hegedűművész a Piros Jóska, a magyar cigányokból való, a ki a szívéből huzza és a mit huz, a lelkéből érzi át.

Ha végig hallgatjuk Rákóczy-kesergőjét, csak akkor tudjuk meg, hogy miért küzdhetett oly elszántan, oly elkeseredve hona szabadságáért az elnyomott kurucz magyar.

Piros Józsi a régiékből való. A hujagyérül, az arczán barázdákat kezd vonni az idő, csak a szeméi ragyognak, csak a lelke friss, csak a művészete új. Olyan örökké megifjodó művészlélek, — a ki öregségében sem fog nótát felejtteni. Isten éltesse soká!

Nyilatkozat.

A kóborló apostolok.

Megbotránkozva olvastam az „Ujkor“ czimű Szegeden megjelenő nyomtatványnak egyesek iránt elkövetett rágalmazó sorait. Minden valamirevaló pinczér csak undorral fordulhat el az „Ujkor“ önző szereplésétől. Sőt a tisztességes pinczérségnek tiltakozni kell ezen vakmerő rágalmazások ellen. Én a magam részéről nem csak megvetésemet nyilvánítom, hanem felhívom tisztelt Szaktársaimat, hogy ne hagyják magukat a pinczerek salakjaitól felülteni s olyan embert, mint Hegyháti Sándor, kinek gyarló képességeit ismerem, a „pinczérség“ érdekeiben járó-kelő vigézetet, ha még tola-kodna, üzletükből utasítsák ki. Ezen embert, ugyszólván evőszköztisztitónak is *alig lehetne felfogadni*, az üzleti teendőikben annyira ügyetlen. Tehát mi jогon nevezi magát *pinczérnek*? s mi jогon apostolko-dik a pinczérség nevében az országos pin-czé-egylet alapítása körül?

Örizzük meg az álprófétáktól.

Egyelőre ennyit!

Budapest, 1899. márczius 3.

Végh Miklós,

Jahn Ede éttermei főpinczé-re,
Andrássy ut 42.

Szombathelyről.

Jegyzőkönyv.

Felvételet Szombathelyen a Sz. V. K. P. K. O. Nyugdíj egyesület választmányának 1899. évi február hó 17-én d. u. 4 óraker megtartott rendes havi ülésén.

Jelenlevők: *Varasdy Sándor* elnök, *Ringhofer József* alelnök, *Dautlich Gyula* pénztárnok, *Heigli István* ellenőr, *Klein Adolf*, *Bem R. Lajos*, *Weber Károly* tagok.

Elnök üdvözlöi a jelenlevőket és sajnálattal említi fel, hogy a távol levő vál. tagok valamennyien betegségtük miatt maradtak távol az ülésről.

Ellenőr felolvasta a múlt havi jegyzőkönyvet, melynek hitelesítésére az Elnök Bem R. Lajos és Weber Károly urakat kérte fel.

Tudomásul vétetett.

A pénztárnok a rendes módon a havi bevételről szóló kimutatását és az összeg elküldéséről szóló póstatakarék-Chequet bemutatta.

Tudomásul vétetett.

Klein Adolf bejelenti az egyesület kebeléből kilépését.

A jelenlevő tagok, igyekeztek ugyan ebbeli szándékáról lebeszélni, de hajthatatlan maradt.

Tudomásul vétetett.

Az Elnök, az Igazgatóság 1899 évi január hó 25 tartott üléséről szóló jegyzőkönyvnek felolvasását a jövő ülésre tűzte ki, melyre remélhetőleg nagy számmal fognak a tagok megjelenni s ezzel az ülést bezárá.

Kmf.

Heigli István,

ellenőr.

A szombathelyi pinczerek magyar asztaltársasága február hó 22-én, a farsangi szünetelés után megtartá az első összejövetelét, melyről az alábbi jegyzőkönyv tesz tanúságot:

Jegyzőkönyv

felvételt Szombathelyen a Sz. P. M. A T. 1899. évi február hó 22. éjjel 11—1 óraker tartott ülésén.

Jelenlevők: *Ringhofer J.* elnök, *Wolf K.* és *Major K.* alelnökök, *Varasdy S.* gazda, *Heigli Istv.* és *Forster Sánd.* felügyelők, *Weber K.* pénztárnok, *Szauer Sándor* titkár, *Hirschl Gy.* végrehajtó, *Dautlich Gy.*, *Bem R. Lajos*, *Klein Adolf*, *Saláta Gy.*, *Köllbaum Gyula*, *Rehling Gy.*, *Molnár J.*, *Gollerits József*, *Toth S.*, *Toth J.*, *Hafner F.*, *Weisz Zsigm.*, *Basch Vilmos* és *Plank Gusztáv* tagok.

Elnök az ülést megnyitja és felkérte a titkárt az iskolaügy előadására.

Titkár részletes jelentést tett a szakiskola jelen állapotáról, melyről csak a legárvább elhagyatottság t konstátálhatja. Annak gondozásával senki sem törődik, látogatása hiányos, és szakelőadást ez ideig nem is tartottak ezért indítványozza, hogy vegye kezébe a iskola ügyét az A. T. a kezébe, és válaszköppen egy felügyelő bizottságot, melynek feladata lesz ugy az előadások pont-s betartására az erre kötelezetteket kényszeríteni, mint a szakoktatásról gondoskodni.

Az indítványt az A. T. egyhangu lelkesedéssel magáévá tette és nyomban megválasztá az iskola felügyelőbizottságot, melynek tagjaivá lettek: *Dautlich Gyula*, *Varasdy Sándor*, *Ringhofer J.*, *Heigli István*, *Saláta Gyula*, *Forster Sándor*, *Major Kálmán*, *Wolf Keresztély* és *Szauer Sándor*.

Szauer Sándor pedig e tanév folyamára megbízták a szakelőadás teendőinek végzésére, Készséggel el is fogadta.

Az asztaltársaság a perzselgyűjtést eltörli s e helyett rendes havi tagsági díjat szed. Továbbá a tagfelvételre valamint azok kötelezettségeinek betartására megfelelően szigoritassék az A. R. Szabály.

Az asztalrendszabály ily értelemben át-dolgozásával a titkár bízott meg.

Saláta Gyula felvetette szegedi „Ujkorban“, *Szauer Sándor* titkár ellen ezéző, rágalmazás és becsületsértést tartalmazó fírmédvényt.

A titkárnak zajos éljenzések s tapsviharral nyilvánították bizalmukat és minden egyes tag kézfogással erősíté meg solidaritását ez ügyben. Többek lelkes hozzászólása után *Forster* és *Heigli* urak a következő nyilatkozat közé tételét ajánlják:

A Sz. P. magyar asztaltársasága február 22-én tartott ülésén felolvasatott a Szegeden megjelenő „Ujkor“ című szaklap 29-ki számában, egy gyalázatos és aljas szándéku fírmédvényt látott napvilágot, mely *Szauer Sándor* titkár urat gyanúsításokkal halmozza el, miután az aszt. Társ. ismeri titkára hazafias ténykedését eme fenn említett cikket *magára nézve is sértőnek találja*, ebből kifolyólag felkérjük cik íróit, hogy gyanúsításainak bizonyítékaival álljon elő!

Mi! kik közöttünk élők titkárunkat mint *tisztességes egyént ismerjük*, kinek minden ténykedése a szakügyeink előbbre vitele mellett ragyogó tiszta mint a nap, *kinek szakképzettsége tisztelet érdemel* távolról sem vagyunk képesek róla ama gyanúsításoknak csak egy szikráját is fedezni.

Erdőcsi köteleességünknek tartjuk cik íróit arra felszólítani, hogy bizonyítékait közölje, már azért is mert, *nem tartjuk a Szegedi becsület-*

bírságot erre illetékesnek, hogy egy tisztességes kartársunkat ily gyalázatos itéttel sújthasson.

Ellen esetben, mi cikkirót mint *aljas rágalmazót, további polemikára nem méltatjuk.*

K. m. t.

A szombathelyi Pinczerek Magyar Asztal-Társasága.

Fentti nyilatkozatot egyhangulag elfogadták és közétételével a titkárt bízták meg.

Több tárgy nem lévén, a felkorbácsolt kedélyek megnyugtatója mellett az Elnök buzdító beszéddel az ülést bezárá.

K. m. f.

Nyilatkozat.

Az „Ujkor“ 29-iki számában ellenem megjelent rágalmazó és becsületsértő szenny-cikkre válaszom nincs, — mert t. szaktársaim talán ép ugy ismernek engem, mint az „Ujkor“-t. Eme kocsis-modorban irt fírmédvényt visszautasítva, csak annyit jelentek ki most is, hogy engem a közügyekbeni ténykedésemmel *nem az önérték vezet.*

Egyebekben a cikkiróval szemben a *törvényes lépéseket nem mulasztom el megtenni.*

Szombathely, 1899. febr. 26-án.

Szauer Sándor.

Nyilatkozat.

T. *Szauer Sándor* urnak, mint a „Szombathelyi Pinczerek Magyar Asztaltársasága“ titkáranak

Szombathelyen.

A Szegeden megjelenő „Ujkor“ 29-ik számában egy Önt becsületében sértő, jó-hirnevét elhomályosítani s barátait Öntől elidegeníteni ezéző durva támadás látott napvilágot, melyre nézve szükségesnek tartjuk és baráti köteleességünknek ismerjük röviden a következőkben nyilatkozni:

Az „Ujkor“ Önt meg nem sértheti, mivel ezen lap *alacsony származásánál fogva* annyira fel nem emelkedhetik, hogy tisztos egyének felett kritikát gyakorolhatna, ennél fogva a nyilvánosság előtt ezennel kijelentjük, hogy Önt tisztességes, önzetlen és kiváló, jeles szaktársunknak ismerjük s az „Ujkor“ piszkos támadása az Ön iránt érzett igaz ragaszkodásunkat csak fokozhatja. Ennyit egy rosszkaratú rágalmazásra.

Szombathelyen, 1899. márczius 1.

Dautlich Gyula, *Varasdy Sándor*, *Ringhofer József*, *Major Kálmán*, *Saláta Gyula*, *Klein Adolf*, *Rehling Gyula*, *Szabó Imre*, *Plank Gusztáv*, *Posch Gyula*.

Tisztességes pinczér kartársak!

Mint budapesti főpinczér, szólok hozzátok!

Tartsuk meg a tisztességet, becsületet. Ne keverdjünk a piszokba. Az „Ujkor“ című nyomtatványt tépjük össze, a mely csak tisztos iparunkat kompromitálja.

Még a hatóság is bele szól, hogy mit merünk mi cselekedni, pinczerek. Az „Ujkor“ tudniillik, a mi becsületünk rovására, a mi zsihrunkra folytatja országosan az ő szélhámos gsejtjeit.

Pirulok, hogy lehet naiv ember, aki elhiszi, hogy az én pályám erre a szenny nyomtatványra szorul.

Piruljunk, hogy köztünk eddig tudott arczatlankodni és fogjunk össze, hogy további szegényünknek véget vessünk.

Az „Ujkor“-t égessük el és szélhámos apostolait rugjuk ki, a hol filléreinkért órák hosszát olálgodva szemtelenkednek.

Menjenek tisztességes munka után, mint mi és ne igyekezzenek továbbra is a mi verejtékes munkával keresett filléreinkből dologtalanul lődörögni.

Hallgassátok meg figyelmeztetésemet tisztességes pinczerek.

Budapest, 1899. márczius 1-én

Kaszás Lajos, s. k.

főpinczér, Muhr György nagyvendéglőjében,
VII., Kerepesi-ut 44 sz.

Szauer Sándor könyve.

Közli Poós Gyula.

Szauer Sándor, ezen széles körben ismert, kiváló kartársunknak, most sajtó alatt levő könyvéről egy kis kivonatot közlök, mint a kartársak látják, ezen néhány sorból lehet következtetni a könyvnek további tartalmára is. Nem akarom feldicsérni Szauer könyvét, mert erre szükség nincsen, elég bizonyíték jó hírnevének, hogy látatlanból hétszázalékos több előfizetője máig van a könyvre. Szolgáljon egyuttal elégtételnek Szauernek ez a nagy érdeklődés könyve iránt, hogy egy vidéki szaklap, téves információk végett ötet megszóltta. Szauer Sándor testétől-lelkostől való kartársunk nem érdemli meg, hogy ötet felületos információ végett meghurcoljuk. Szegény szakirodalmunk hová jut ha egy érdemes kultiválóját elkedvenlitjük? Csak folytassa Szauer ezen téren való működését, a hazának szolgál, mert evvel hátramaradt szakirodalmunkat fellendíti; hasznára van karunknak: mert evvel egy magasabb nivóra emeli a közszellemet.

Az érdekes kivonatot mutatványul itt közöljük:

Mint minden mesterségnél, úgy a vendéglős iparnál is szakismeret szükségeltetik.

A szakismeret pedig csak akkor válhatik tökéletessé, ha a gyakorlati elsajátítás mellett, az elméleti kiképzést is szem előtt tartjuk. Az igaz, hogy a vendéglős ipár sokoldalú ismeretet tár elénk, melyek jobbra gyakorlati elsajátítást igényelnek, mindazonáltal renkívüli fontos behatása van az elméleti kiképzésnek a gyakorlati mellett.

A vendéglős, hogy hasznát hozzon gazdálkodhasson kell, hogy azon anyagokat, melyeket

szakmájának üzéséhez felhasznál alaposan ismerje; tudnia kell hol terem vagy készül, körülmélyesen hogy néz ki, mi czélra hozatik forgalomba, mi az értéke, mikor jó és használható, miként kezelendő hogy tartós legyen valamint tudnia kell megkülönböztetni melyik neki megfelelő, végül a legjobb beszerzési piacot.

A vendéglősnek továbbá ismernie kell saját jól felfogat érdekében nem csak a konyhán felhasználandó anyagokat és a kimérés alá eső italokat, hanem azok mikénti értékesítését is; nem különben az étkezés változatosságát, a fűszerezést, a módjait, az étkekrend összeállítását, a leltárkezelést, az üzleti könyvelést s végül minden törvényeket mik a szakmára vonatkoznak.

* * *

A vendéglői iparüzéseknél a bor viszi a vezérszerepet, úgy kétszeresen oly fontos a vendéglősre, hogy alapos borismerettel bírjon; mert csak úgy dolgozhat haszonnal, ha a bort értéke szerint tudja felhasználni. A bort alaposan ismerni és annak tulajdonságairól helyes bírálatot mondani, nem oly könnyű mint sokan magukkal elhitetik. A bornak megbiralása sok körülménytől függ: a bor tökéletes ismeretéhez nem csak a bor jó — hanem rossz tulajdonságait tudnia kell felfedeznie és az ebből eredhetők betegségeket, hogy bevásárlások alkalmával bizonyosak legyünk arra nézve, hogy czélunknak megfelelő-e, s üzletünkben értékesíthető. Hogy a bor sajátosságait szakértelem mellett is fel ismerhessük, kell — hogy egészségesek legyünk, mert ha náthás az ember nem tétélezhető fel róla, hogy a bort illatjáról felismerje. Az is tudva van, hogy sós, száraz és zsiros ételek élvezete után, még a káposztalé is izlik, — sőt a sok pipázás és szivarzás után kiszáradt nyelv sem lehet igaz borítélló.

Legalkalmasabb idő a borkóstolásra a dél-előtti, illetve ebédelőtti; igen ajánlatos a. u. n. borizni alma evése, mely után nyelvünk és szánpadlása igen alkalmas a bor egyes tulajdonságainak felismerésére; ha nagyobb mennyiségű bort kell kóstolnunk, úgy közben jó egy falat kenyeret enni.

Borismerési tehetségünket mindenesetre a gyakorlat tökéletesíti; hanem azért szükséges, hogy a jó és egészséges bornak, az érzékeink alá eső tulajdonságairól elméletileg az alábbiakat tudni. Tiszta átlátszó, fénylő és határozott szín, az ujjbor pohárba öntésekor habzik, az ó-bor gyöngyözik, de a habnak illetve a gyöngyöknek hamar el kell múlni, — különben — a bor egészséges volta kétséges. — stb. stb.

A nyugdíj igazgatóság.

A nagybecsült igazgatóság ugyan csak gondoskodik arról, hogy róla leheszen irni!

De maradjunk még egy kicsinyt a „főnitéczánál.“ Azt mondja a magyar közmondás és a magyar tapasztalás is tanítja hogy „adj a tót-nak szállást, kiver házból.“ Hát nem így járt most a nyugdíj igazgatóság? Taval Karácsonykor már felhatalmazták a fővigéczsre Tóth Endrét, de dacára a hosszú terminusnak mind a mai napig Tóth vigéczkedő eredményéről az igazgatóságnak be nem számolt, ellenben sietet felhasználni ezt a kedvező alkalmat, hogy

személykörüli titkársaival és szócsövével hirdette, hogy a kárász utcában van az orsz. nyugdíj szervező iroda Szegeden. (Tehát Budapest már csak olyan fiok központ.) Azt nem tudom, hogy ha Tóthnak a kávéháza is a Kárász utcában van. — Tehát Tóth csak maga magát ismeri már, ő nem tartja szükségesnek a felelebb álló igazgatóságnak beszámolni, úgy hogy kényszerítve voltak a minaptartott igazgatósági gyűlésen Tóth urat figyelmeztetni és felszólítani, hogy valahára végre küldje be „fáradtságának (?) gyümölcsét.“ S mind hallottam, Tóth — ki a V. L.-ből értesült először erről a nem hízog véleményről épen Zalában, vagy mind ő szűkebb hazáját hívja, göcseiben — rögtön felháborítva írt egy levelet Dr. Soltinak és fenyegeti hogy ha nem szerez Dr. Solti neki elégtételt ő erről levonja a konzekvenciát, leteszi a fővigéczséget és azonnal megfizeti tavali nyugdíj tagdíj hátralékját, De ezt csak nem teszi, reménylik? — Tóth Endre avval a szándékkal ment neki hazánknak, hogy ő „terv“ szerinti megcsinálja a vidéki választmányokat, de vajjon hányat alakított már „mind teljes megbízott?“ Vagy hány választmány ment épp az ő szervezkedő működése alatt — kórságban? Nem bánom ha egy kicsinyt dühög is rám Tóth Endre — lakik: Kárász-utcában Szegeden — s ha mindjárt a zöld salugáteres hazájának azt a táj átkát is kívánja, tudniillik a radait, én legfőlebb ismét egy kis reklámot fogok csinálni az Endre bátyámnak. A legközelebbi viszontlátásra itten!

Ihász most beakarta fenni az igazgatóság, midőn az utolsó számban közölt ny. igazg. jegyzőkönyvet beküldte közlés végett, de Ihász nem ült fel Kiss-éknek. Ezek a jó urak azt hitték, ha beküldenek egy olyan jegyzőkönyvet amelyben Ihász egyuttal sértik, ez nem fogja közölni, akkor ők rögtön lármáznak, hogy Ihász nem közli a jegyzőkönyvet, ime egy példa. Ihász nagyon jól ismerte ezt a fogást és nem ült fel nekik, ellenben kijelentette, hogy mindannak dacára ötet személyében megsértette az igazgatóság, egyszerűen közölni fogja mindenkor ingyen a jegyzőkönyvet. A derék szombathelyi választmány pedig meglehet győződve, hogy a V. L.-ban nem fog csalódní. Bár érje lapunk szerkesztőjét személyes becsületében sértés, ő mégis a jó ügyet, a kartársaink, ugymint a vendéglős és pinczér összességnek jólétét mindenkor emelni fogja. Egyes hátramozdítókat úgy mint eddig ezentul is kérlehetetlenül üldözzük.

Daróczi Gy.

Lássunk tisztábban.

Azért hogy én ügynök vagyok és azért mert most sponos olyan világot élünk, hogy kivétel nélkül ügynököt becsületében megsértetni — megtámadni büntetlenül szabad, mert azok a jó urak ott Szegeden és a nagyon kedves Kalmár munkatársuk a kik az „Uj Korral“ — jó Gescheftet akarnak csinálni azt hiszik, mivel én ügynök vagyok, majd elhallgatom nekik a legnagyobb sértéseket is, nem! de igen is védeni fogom magamat, úgy a miként tudom és elég sajnos, hogy eddig az én kartársaim közül egy sem találta szükségesnek felszólalni e sok piszok ellen. Nem vagyunk-e mi állam polgárok? nem fizetünk-e adót? nem viseljük-e mi is eléggé a terhet? Szegeden biztatják az „Ujkorban“ a pincézereket, hogy országos egyesületet alakítsanak, az lehetséges, de lehetetlen lesz és nyomtatékosan ki merem mondani, az *ingyenes elhelyezés, az soha nem lesz*. Pincézerek, azt én mondom nektek! Egyszerűen azért nem, mert ezt már az egyetek Budapesten és a vidéken is többször próbálták, elaludt s magától megszűnt mint élet nélkül a test, mert tiszteletből senki sem fog az íróasztalnál maradni. Fizetett tisztviselő és eljárási költség, házbér, vllágítás, fűtés, személyzet fizetések, ezek minden elhelyező irodával együtt járnak. Ezen kiadásokat egyszerű *igéretekkel eltüntetni nem lehet*, nem sikerül ez még a szegedi „Ujkornak“ sem. Tehát hia ábránd ezeket a jó fiukat, a *pincézereket bolondítani*, ha ugyan hagyják magukat bolondítani? Mert tudtommal hivei vagyunk ugyan mindnyájan az orsz. pincézérszövetségnek, de nem szegedi kiadásban és van még pincézér elég, a ki a szegedi „Ujkornak“ *fel nem ült*. — Igen, lesz ingyenes elhelyezés! az állam fogja megvalósítani. *Országos munkaközvetítő irodák lesznek* felállítva, ott kaphat kivétel nélkül helyet díjtalan, mert az irodavezetéshez munkaerőt és költséget vagy az ipartest ületek, avagy a kincstár fogja viselni és fedezni és én megvallom, mint ügynök várva várom, hogy ezen törvényjavaslat a Ház asztalára kerüljön, mert akkor, óh „Ujkor“ mivel fogod bolondítani a pincézereket. Sátoralja-Ujhely, 1899. február hó 15.

Abrahámovits Mór.

Alapítsunk bortőzsdét.

Vettük az alább közölt nagyfotosságu cikkelyt, melyet t. olvasóink figyelmébe ajánlunk:

Tekintetes Szerkesztő ur!

Most, midőn az egész országban egy óriási mozgalom indult meg a borhamisítók leleplezésére, nem lesz tán érdektelen, tek. Szerkesztő ur előtt, ha a már annyiszor szóba hozott bortőzsdéről és annak üdvös hatásáról egy kis discussiót tartok.

Magyarország mint első sorban termelő ország, csakis azóta bírja a külföld bizalmát, mióta gazdasági fő életere a tőzsde, a melybe minden gazdasági ereje összpontosul, s mely az ország összes termelési tényezőinek hű tükrét mutatja, létesítettett.

A gabona és terménytőzsde főleg újabban legdédelgettebb gyermeke nemcsak az érdekelt gazdaközönségnek, hanem magának a kormánynak is.

Időről időre maga a kormány gondoskodik róla, hogy a gazdaközönség minden mozzanatról, mely a gabona és termények áralakulásaira vonatkozik, ugyszintén a rosszhiszemű spekulánsok aknamunkáiról előre értesüljön, hogy idejekorán kikerülje a netáni súlyos megkárosítást.

És ez igen bölcsen is van így; mert ha maga a kormány nem gondoskodnék arról, hogy az ország zömét képező gazdák keserves munkájának gyümölcsét külbefolyás ne súlyosza értéke alá, akkor ki fizetné meg azt a sok millióra menő adót, melyet a föld tulajdonosainak elkerülhetetlenül meg kell fizetni s a melyből maga az állam is táplálkozik.

De Magyarország fő jövedelmi forrása nemcsak a gabona és egyéb az árutőzsdén előforduló termények képezik, hanem a bor is, melyről az egész világ emlegetett bennünket, még pedig rokonszenvesen.

Sajnos, az utóbbi időben teljesen háttérbe szorul Magyarország a külföld előtt és pedig nem minden ok nélkül, borai miatt, mely pedig csakis a *hirtelen meggazdagodni vágyó nagyborkereskedők* és nagybortermelőknek csufolt lelketlen egyének büne.

Csakis a minden nemzeti és egyéni érzésből kivetkezett telhetetlen kufárok viték oda a magyar bor mai hírnevét, hogy hallani sem akarnak magyar borról a külföldi piacok, mert megvannak győződve arról, hogy a mai magyar bornál rosszabb italt a föld kerekéségén sehol sem találhatni.

Igaz, hogy most hatalmasan középük csapott a boryártóknak az erélyes földmívelési miniszterünk; de vajha késő ne legyen.

Ámbár mindenki részéről helyesléssel találkozok, hogy először meg kell tisztítani a salaktól borpiacunkat s akkor szigorú és üdvös intézkedésekkel egy újabb és becsületesebb alapon álló borkereskedelmet létesíteni.

Én magam is már több ízben említettem Szerkesztő ur előtt, ki minden jó eszmének támogatója, hogy miért nincs egy *bortőzsdénk*, hol minden időben tiszta, eredeti és árának megfelelő bort vásárolhat a *fogyasztó*, értem alatta a vendéglősöket,

Tudtommal szoktak a nagy vásárcsarnokban évenként kétszer borvásárt tartani,

de ennek kevés eredménye van; mert csakis a környékbeli termelők hozzák borikat eladásra; a távol vidékek kitünő termékei nem találhatók itt, részint ez intézmény czélszerűtlensége és más okok miatt.

Egy egységes bortőzsde, hol hatósági hiteles bizonylatokkal igazolt és bizonyos díj befizetése mellett előzetesen megvizsgált piacképes borok kerülnének adás-vételre, mely óriási lendületet adna Magyarországnak borkereskedelmének s mily óriási kedvet öntene a kipusztult szőlők felújításának fokozására.

Képzelve el tek. Szerkesztő ur, ha ön egy szigorú állami felügyelet alatt álló ilyen bortőzsdére menne mint teljesen idegen egyén s ott hatósági kezesség mellett minden borvidék, mindenfajta termésű borának eredeti mintáját ott találná, nem vásárolna-e nyugodt lélekkel?

Mily kellemes már az a tudat, hogy a bort, melyet vásárolni óhajunk, már hivatalosan tisztának, valódinak és eredetinek találták. Bizonyos volna arról a vevő, hogy ha a minta szerint érmelléki bakart vásárol, az minden bizonynyal az Ér mentén termelt, nem pedig a *promontori pinczékben*, vagy pláne a *pécsi borgyárakban*.

Sok előnye mellett, még az az előnye is volna a *bortőzsdének*, hogy az árak is egységesebbekké válnának s nem volnánk kitéve annak, hogy a *4 fokos bort drágábban fizetnők meg, mint az egy- és ugyanazon vidéki 8 fokos termést*. Másrészt az a haszon is megvolna, hogy a bor piacképessége miatt szakszerűbb kezelést nyerne általában s a külföld is szívesen és nyugodtan vásárolná.

Sok és sok jó oldala lenne ezen eszmém megvalósításának, de biz, míg ilyes új eszme testet ölt, addig sok víz lefolyik a Dunán s tán még több hamis bort fognak gyártani azok, a kiknek nem a becsület, a tisztesség az első, hanem a pénz.

Kérem tek. Szerkesztő urat, hogy ezen eszmémnek tanulmányozására szánjon egy kis időt s ha helyesnek fogja találni, úgy szíveskedjék azt minél szélesebb körben is megismertetni.

Ki tudja, nem lesz-e testté az ige, előbb mint hiszszük?

Maradtam a tek. Szerkesztő urnak igaz hive

Fehérvári.

A hamis borok.

Magyarországon háromszázezer kat. hold szőlőt pusztított el az utolsó 25 év alatt a filloxera. Százezernyi ember jóléte, vagyona ment tönkre s a szőlőkben legalább egy félmiliárd nemzeti vagyon pusztult el.

A magánosok, a társadalom és az állam a legnagyobb erőfeszítéssel láttak a

szőlők telepítéséhez. Az emberek tanultak, befektettek, nem ritkán 1000—2000 frtot költöttek egy hold szőlő felújítására és az elpusztult milliókat új milliók befektetésével igyekeztek visszaszerezni.

A földművelési miniszter szakiskolákat létesített; külön országos szervezetet tart fenn a szőlőművelés adminisztrációjára; évi budgetjében majd félmillió forint van felvéve szőlőművelési célokra. Az 1896: V. t.-cz. maga egymillió kétszáz ezer forintot adott egyszerre a szőlőfelújítások támogatására és huszonötmillió forint kölcsönt engedélyezett a szőlősgazdáknak, melynek törlesztése és kamataiért közvetve az állam vállalta magára a felelősséget.

És ez óriási áldozatokra, a melyekben ép úgy része van az állam által adott millióknak, mint a szőlőművelők véres verejtékének, nagy arányokban zöldülnek ki az elpusztult szőlőhegyek.

Munkások sűrögnek ismét Tokaj, Zala, Arad, Bereg, Bihar, Baranya, Tolna, Érmellék kopár hegyein, újratemetni az elpusztult nemzeti vagyonot.

Az Alföld sívó komokjan ezernyi beültetett holdak hirdetik, hogy ismét lesz szőlő Magyarországon.

A termelő, a fogyasztó közönség boldogan gyönyörködik a nagy munka eredményében, — melynek már-már élvezni kezdjük gyümölcseit.

Egyszerre azonban megjött a visszahatás.

Egy a filloxeránál is nagyobb csapás utját zárja a továbbhaladásnak; elveszi a termelők ezreinek szája elől a megérdemelt hasznot; bűnös kezek fennakasztják az újratemetés nagy munkáját.

A termelők borai eladatlanok, megakad a szőlőtelepítés, míg a fogyasztók milliói nem bírnak egy ital jó borhoz jutni.

Mi ennek az oka? Hosszas vizsgálatok után erre is rájöttünk.

A különböző helyeken összeszedett borminták 70—70%-je hamisnak bizonyult.

A kutatások bebizonyították, hogy Magyarország el van árasztva hamisított, sokszor az egészségre is ártalmas borokkal.

A csalóknak az egész országot behálózó szövetkezete árasztja el a nagyrészt olesó, külföldről importált anyagokból készült italokkal hazánkat, megakadályozva a szőlőtermelés jövedelmezőségét és veszélyeztetve a népesség egészségét.

De e panesok nemcsak Magyarországon vannak forgalomban. Külföldre is vitetnek ki, mint magyar borok és tönkre tették szőlőhegyeinknek világra szóló hírnevét úgy, hogy már nem hisz senki a tiszta magyar borban.

Azon a ponton vagyunk, hogy ha meg nem akadályozzuk a borhamisításokat, megakad a szőlők felújítása és tönkre megy

külföldi hírnevünk és nem leszünk képesek többé régi piacainkat az új szőlőknek megszerezni.

És mindez egy pár száz, lelkiismeretlen hamisító kedvéért, a kik üzelmekkel a termelők és fogyasztók rovására és az ország becsületének árán, milliókat és száz ezreket szereznek.

Nagyon is itt volt tehát az ideje annak, hogy a már évek óta hatástalannak mutakozó műbortörvény szigorú végrehajtása iránt intézkedett Magyarország földművelési, kereskedelmi és belügyi minisztere.

Az egész ország osztatlan tetszéssel fogadta a kiadott legutolsó rendeleteket, a melyek, míg egyrészt a hatóságokat kényszerítették a szigorú eljárásra, másrészt a borellenőrző-bizottságok létesítésével a termelő és fogyasztó közönség köréből az eljáró hatóságok mellé egy segítő, véleményező és ellenőrző organizmust rendeltek.

Az összes vármegyék egy fél év alatt létesítették ezeket a borellenőrző-bizottságokat, a melyek az ország legtöbb részében működni is kezdettek.

És mi lett az eredmény?

Két-három hónap alatt 100 és 1000 hamis borminta került a szakértő fórumok elé és a sujtó ítélet egymásután irtja ki a családokat.

Minden borhamisító elítélését az ország tapsai kísérik, mert nemzeti becsületünk kívánja meg azt, hogy ezektől az élősdiektől megszabadítsuk Magyarországot.

Rövid még az idő, hogy általános tapasztalatokra hivatkozassunk, de már is vannak vidékek, a hol határozott javulás konstatalható, már ez első ítéletek hatása folytán is és általános a meggyőződés, hogy ha a műbortörvényt csak 4—5 éven keresztül is hasonló erélyvel hajtjuk végre, a magyar bortermelésnek és a fogyasztó közönségnek kiszámíthatlan hasznára, elpusztulnak a hamis bortömegek hazánkból.

Nem ütközhetünk meg azon, hogy az üldözőbe vett családok védekeznek.

De már az mégis hallatlan dolog, hogy az elítelt és ítélet alatt levő borhamisítók, Budapest székes-fővárosban valóságos szindikátust alapítottak.

Ez a szindikátus híres országgyűlési képviselőket, ügyvédeket és régi nagy napilapokat szerez meg céljainak, nagy apparátussal és nagy összegekkel rendelkezik és mindezen eszközzeivel kíméletlen hajsztát indít meg azon miniszteriumok és hatóságok ellen, a melyekben volt és van erkölcsi bátorság még a milliomos czégeket is börtönbe csukni, ha a család reájuk bizonyult.

A borhamisítók e központi szindikátusának befolyása azonban nemcsak a sajtóra terjed ki, hanem sikerült a budapesti kereskedelmi csarnokot és kereskedelmi kamarát

is arra bírnia, hogy e tisztátalan kereskedelmi elem érdekei mellett foglaljon állást.

Az érdekelt gazdaközönség természetes, hogy szintén nem nézheti tétlenül érvényesülni kezdő jogos érdekei ellen intézett ozen galád támadást és sorompóba lépett.

A magyar gazdák legnagyobb erkölcsi testülete, az „Országos Magyar Gazdasági Egyesület“ viszi ezen a térer is a vezérszerepet és csatlakozásra hívta fel az összes vármegyeyi gazdasági egyesületeket, megüzente a harczt a borhamisítók szindikátusának.

A legközelebbi jövőben tehát az ország egy érdekes és a nemzet végeredményében felette fontos gazdasági harcznak lesz szemtanuja, a melyet a magyar szőlőtermelő és fogyasztó közönség viv egyik nagy termelési águnk és kiviteli érdekünk védelmezésére azokkal az elemekkel, a melyek piszkos utakon és a köz rovására eddig üzött jövedelmező mesterségüket akarják most már szemérmetlenül tovább folytatni.

Az egyik oldalon a termelők és fogyasztó népek százezrei és milliói, a becsületnek, a tisztességnek és az igazságnak fegyvereivel; a másik oldalon a meggazdagodott borhamisítók bármikor és bárhol, bárminő fegyverek használatára kész csapata.

A harc erős lesz, mert a nagy vagyonoknak nem tiszta czélzataik elérésére hosszú kezük van.

De mi bizunk az eredményben!

Bizunk benne, hogy Magyarország kormányja nem dobja oda százezernyi szorgalmat, verejtékes munkából élő lakosságának érdekét néhány száz csaló martalékánál, hanem kitart és halad tovább a megkezdett irányban.

Bizunk benne, hogy az ösezes vidéki hatóságok és borellenőrző bizottságok, a melyeknek tagja a magyar társadalom színe-java, teljesíteni fogják kötelességüket és nem engedik meg, hogy Magyarországon a borhamisítók és családok üljenek diadalt a szentesített törvények felett.

Az elrontók!

Az „Ujkor“ című szaklapnak viselkedése az utóbbi időben nagyon magára vonta a közfigyelmet: gyanu merült fel ellene. A fejszédítő ígéretekől duzzadó lapról bebizonyosodott, hogy a gyanu nem volt airtalan. Hallottuk mérvadó körökben számtalanszor vitatni, hogy az ismeretlen jövővény csak káros befolyást fejleszthet intézményünkre. A leplezett lapnak daczára sikerült többeket hálójába keríteni s a némi pártolásra talált „Ujkor“ nem volt hálátlan hívei iránt! Elhalmozta őket mézes ígéretekkel, ami persze legalakmasabb volt arra, hogy könnyedén előfeketeket gyűjtson! De végre kiderült a turpisság s ezek után ki hiszi el Tardi uréknak, hogy ők azok az áldozatkész uri emberek, kik képesek minderre, hogy bennünket az ígértéldőre vezessenek.

A mióta az O. P. E. ügye napirenden van, úgy még senki sem világította meg a helyzetet, mint a „Vendéglősök Lapja“ legutóbbi számában Kaszás Lajos ur: „Aggódva nézünk és gondolunk a nyugdíj

további fejleménye elé és aggodalmunkat leginkább növeli az, hogy azon csekély bizalmat, mellyel a közvélemény a nyugdíj iránt vi-elletett — könnyen elprédálják azok az ismert kezek" . . . Ez alkalommal nem vitatom, hogy helyesen járnak-e el azok az urak, kik olyan egyéneknek előlegeznek bizalmat, a kiket — ugy-szólván — mint apostolokat kezdünk ismerni: a faj-dalom — családunk. Merő önámítás tehát, hogy azok az urak képesek volnának egy országos érdekű ügyet a megoldás elé vinni, erre garanciát nem látunk, de nem is érdemel azt! Es még kevésbé érdemel párt-fogást egy olyan részvénység, mint az „Ujkor”: szakirodalmunk folytja! a mely bacillus módjára magát mindenüvé befurja, befeszkel és befurkészná! iparkodik! — Híába! Mert törekvésével a magyar hazafias pinczéri kar soha sem fog lépést tartani — egy oly lappal, a mely összeállításában hézagos, szervezetében gyöngye, szellemileg fogyatékos, irányú sötét — ellenfélnek számba sem vehető. Nem tűrjük tovább, hogy szak-társaink jobbjan élősködjenek! szándékát elég jókor elarulta.

Ha a szemünk előtt felnőtt és hazafias szellemben vezetett, másfél évtized óta folyton elveként küzdő „Vendéglősök Lapja”-nak nem sikerült mostanáig szak-közlemény figyelmét teljesen felkelteni és azzal meggyőzni őket: hogy egy ilyen nagy horderejű eszme, mint a nyugdíjügy, csak is az összetartás és tömörülés által vezethet biztos sikerre, de nem klické alakulva!

Karhoztatjuk az „Ujkor” ebbeni működését és eltökélt szándékunk ellene, a legkeményebb har-czot indítani mindaddig, míg le nem tér a szédelgés mesterségéről.

Csafuta Alajos,
főpinczér.

KÜLÖNFÉLÉK.

Szakácsok bálja. A budapesti szakácsok körében nemes célú és üdvös mozgalom indult meg. A *Szakácsok otthona* javára folyó évi márczius 4-ikén zártkörű táncvígalmat rendeznek a „Nemzeti szálloda” disztermében. A sikerültnek ígérkező bál vénökségére *Glück* Frigyes szállodatulajdonos urat, a *Ferencz József-rend* lovagját kérték fel, ki ezen tisztséget nagymérvű elfoglaltsága daczára is készséggel és örömmel elfogadta. A rendező bizottság küldöttségét *Zauber Károly, Tóth Árpád* és *Holocher Zsigmond* hírneves szakács-művészeinket *Glück* Frigyes úr a legelőzékenyebben fogadta, bemutatván nekik remek szakácsművészi gyűjteményét, melyekkel a mult évben a bécsi szakácsművészi kiállításon ő Felsége legmagasabb elismerését is kiérdemelte. Örömmel említjük itt fel, hogy a budapesti szakácsok komoly célul tűzték ki egy „Szakács otthon” létesítését, melynek kebelében létesülne a szakács-művészeti *szakiskola* is, a nyelv- és szakismeretek elsajátítása. Szép és nemes céluk megvalósíthatására sikerült nekik *Glück* Frigyes urat megnyerniük, ki mindenben és mindenkor legjobb tanácsadójuk és védnökük leond. Midőn ezért derék szakkács-művészeinket szívből üdvözljük, mi is szívesen közreműködünk céljuk sikere érdekében. A bálnendezés körül a fentemlített lelkes urakon kívül *Jurkovits Ferencz* elnök, *Muadt Lajos* titkár, *Mayer Lénárd* háznagy, *Fridrich Antal*, *Dworack Lajos* pénztárosok, *Tobits Miksa* és *Szekrényi Rezső* ellenőrök, valamint a nagy bálbizottság buzdólkodik. Éljenek!

— **Sikerült táncvígalmom.** Az erzsébetfalvai vendéglősök, kocsmárosok és

italmérék ipartársulata folyó évi márczius 2-án Pflum Gy. vendéglőjében igen sikerült zártkörű táncvígalmat rendezett. Az ipartársulat tagjai bájos nejeikkel és családtagjaikkal nagy számban voltak jelen. A siker nagy része a rendezőség derék és tevékeny elnökének, *Englerth József*nek s a rendezőség lelkes tagjainak és ügybuzgó titkáranak köszönhető. Ifjui hévvel es előzékenységgel ott sürgölődtek és forgolódtak régi barátaink: *Reigl Ferencz*, *Mayer István*, *Hermann Sándor*, *Koch József*, *Schröder Ágoston* stb. urak, a páratlan előzékeny és örök ifju *Englerth József* elnökkel a szép és szebbnel-szebb hölgyek körül, kik között ott látnak *Mayer István*né, *Englerth József*né, *Reigl Ferencz*né, *Hermann Sándorné*, *Wolf Györgyné*, *Koch József*né, *Engler József*né, *Deierl Mária*, *Steiner Mihály*né, *Paputh Ferencz*né, *Schmied Henrikné* (Budáról), *Kautitzer Izidorné*, *Weiss Nettí*, *Stock Ignác*né, *Budveczky József*né, *Seregély Eszter*, özv. *Molnár Györgyné*, *Schwarzemberger Mártonné*, *Kocsis Györgyné*, özv. *Süttő Ferencz*né (Budapestről), *Czumi Lajos*né stb. urasszonyokat és *Gombás Erzsébet*, *Süttő Józsa*, *Verbeczky Róza*, *Eiszen Irma*, *Ekrisch Mária* (Csepel), *Szabó Erzsébet* stb. kisaszonnyokat. A hölgyek gyönyörű kiviteli táncrendet kaptak, mely jóval felülmulta a budapesti vendéglősök báljára egyik külföldi pezsgőgyáros által ajándékozott és szétosztott reklam táncrendeket. A magyar műipar igazi remeke volt ez, feltüntetve szülő levélen a „ménesi”, „bakator” stb. hírneves magyar borok miniatűr palackjait. Az első négyest 40 pár táncolta. Szünóra alatt az ipartársulat vezérfeijai lapunk szerkesztőjének asztalánál csoportosultak, hol a felköszöntők során *Ihász György* poharat emelt az ipartársulat felvirágzásáért s a társulat lelkes elnökeért a betegsége folytán jelen nem lehető *Gombás István* községi bíró egészségéert. Felköszöntötték még a jelenlevő szép hölgyeket s a két bálkirálynét, *Englerth József*né és *Mayer István*né urasszonyokat.

Felülfizetések a következők: *Gombás István* 5 frt, *Englerth József* 5 frt, *Steiner Dezső* 2 frt, *Goldstein Gyula* 3 frt, *Szikrássy Alajos* 2 frt, *Polgári sörfőződe városi iroda* 10 frt, *Rajz Gyula* 3 frt, *Goldberger I.* 1 frt, *Ritter* 1 frt, *Steiner Mihály* 1 frt, *Panncz Márton* 2 frt, *Wittwindics Gyula* 2 frt, *Hermann Sándor* 1 frt, *Back Kálmán* 1 frt, *Rosenberg Adolf* 1 frt, *Schröder Ágost* 1 frt, *Ihász György* 1 frt, Összesen 39 frt

A sikerült bál jóvedelme az ipartársulat pénztára javára fordittatik, melyért itt köszönetét fejezi ki az elnökség. A sikerült bál kivilágos kivirradtig tartott, miglen a jelenlevők édes és kedves emlékekkel távoztak el a minden tekintetben sikerrel lezajlott táncvígalmról.

— **Szálloda átvétel.** *Kormos Adolf*, az aradi pinczér egyletnek 19 éven keresztül volt ügyvezetője, átvette a zámi „*Transylvánia*” szállodat. *Kormos Adolf* igaz, lelkesedéssel munkálta az aradi pinczér-egylet érdekeit s ezért tisztelői őt díszokmánylyal és pénzösszeggel tüntették ki. Az aradi vendéglősök és kávéosok ipartársulata ugyancsak elismerését fejezte ki jegyzőkönyvileg *Kormos Adolf*nak. A sokszor méltatlanul megtámadott új szaktársunknak sok szerencsét kívánunk!

— **A soproni pinczér-egylet** mult hó 28-ikán tartotta évi rendes közgyűlést, melyen az egylet tevékeny és buzgó elnöke *Csitkovits Pál* kávéháztulajdonos ur lemondott elnöki tisztségéről. *Csitkovits* barátunk az egyletben uralkodó viszálykodó, miatt mondott le s így az egyletnek nehéz feladata lesz oly lelkes és ügybuzgó vezérfeijut választani, mint *Csitkovits* volt.

— **Uj ipartársulat.** Az újpesti vendéglősök és kocsmárosok ipartársulatának alakuló közgyűlése e hónap 14-ikére van kitűzve, melyre lapunk szerkesztőjét *dr. Vikár István* ügyvéd, volt országgyűlési képviselő a következő levélben hívta meg: „Igen tisztelt Szerkesztő ur! Becses tudomására hozom, hogy az alapszabályok megvitatása és elfogadására összehívandó közgyűlés 1899. év márczius 14-én délután 2 órakor tartatik meg az újpesti Blitznér Károly féle vendéglőben. Örülünk, ha a közgyűlésen igen tisztelt Szerkesztő ur is részt veend. Kiváló üdvözléttel, készséges híve: *Vikár István*, ügyvéd.”

— **A nagybecskerekeli pinczér-egylet** mult hó 28-án igen sikerült zártkörű táncestélyt rendezett, melynek tiszta jóvedelmét az egylet betegsegélyző alapja javára fordították.

— **Közgyűlés.** A bpesti szállodások, vendéglősök és kocsmárosok ipartársulata XXV. rendes közgyűlést folyó évi márczius hó 23-án délután 3 órakor tartja meg az „*István-főherczeg*” szállodában. Ez alkalommal lesz az ipartársulat elnökségének és választmányi tagjainak megválasztása.

— **A vendéglősök pénteki reggelije** folyó hó 10-ikén *Ehmann Pál* ur vendéglőjében (Metropol szálloda) tartatik meg.

— **Esküvő.** *Berta Gyula* tapolczai vendéglős szaktársunk február hó 23-ikán vezette oltárhoz *Klaisz Gizella* kisasszony a marezali róm. kath. tempomban. Boldogság legyen frigyük kísérője.

— **Értekezlet.** A budapesti vendéglősök reform pártjának hívei folyó hó 10-én pénteken délután 4 órakor Gyáky Mihály vendéglőjében, VII. Almássy-tér 15. sz., az ipartársulati választás megbeszélése céljából értekezletet tartanak, melyre a reformpárt hívei kéretnek, hogy minél nagyobb számban megjelenjen sziveskedjenek. — Az *intézőség*.

— **Halálozások.** Tata városának egyik érdemes polgára *Popp Béla* az ottani kaszinó volt bérője hunyt el mult hó 16-án életének 50-ik évében. Bánatos özvegye, gyermekei, testvérei és nagyszámu jóbarátai siratják a boldogultat. — *Holz Vilmos* a budapesti „*Hungária*” szálloda főkönyvelője életének 62-ik évében mult hó 22-ikén jobblétre szenderült. Temetésén a szabadkőműves páholy, a „*Hungária*” szálló egész személyzete, a vendéglős ipartársulat számos előkelő tagjai vettek részt. A gyászszertartást *Schranz János* evang. lelkész vezegte, megható beszédben méltatta az elhunyt érdemeit. Béke poraikra!

— **Meghívó.** A „*Kőbányai I. Magyar asztaltársaság*” 1899. évi márczius hó 9-én Budapest—Kőbányán, Gergely-utca 5. sz. alatt *Foitt Lajos* vendéglőjének nagytermében családi estélyt rendez. — Az estélyen *Banda Marci* nagyhirű zenekara fogja a t. cz. közönséget mulattatni. — Étkezés étlap szerint.

— **Barsmegye Darányinak.** A barsmegyei gazd. egyesület mai napon üi-pozáns számban összegyűlt közgyűlése melegen ügözőli Nagyméltóságodat a borhamisítokkal szemben tanúsított erélyes fellépésért és arra kéri Nagyméltóságodat, hogy ne hagyja magát eltántorítani az érdekeikben sértett hamisítók támadásai folytán attól a nemes céltől, hogy az ország szálló- és bortermelését újra fölvirágoztassa.

— **A komáromi vendéglősök ipartársutata választmánya** a következőképen választatott meg:

Tiszteletbeli elnök: Pühr Károly.

Elnök: Szarka Jenő, „Magyar királyi“-szálloda tulajdonosa. alelnök: Horváth Béla és Bubic György. Választmányi tagok lettek: Vittek Ferencz, Horváth Ferencz, Nagy Ferencz, Hajmássy Lajos, Heinslmayer Pál, Kolozsvári Nagy József, Gál Arnold, Maitz Rezső, Keil Márton, Uffenheimer Ármán, Weinmann Frigyes, Steiner Ignác, Wassél Gusziáv, Joachim József, Gruber Ede, Waldhauser József és Széles István. Számvevők: Kácsér Pál, Uffenheimer Ármán és Muk Ferencz.

Darányi üdvözlése. A nagyvárad hegyközségi választmány Darányi miniszternek bizalmat szavazott a borhamisítások miatti erélyes fellépéséért. A választmány feliratilag üdvözlöi a minisztert, melyben kéri a további szigorú eljárást.

— **A nagymihályi sörfőzde és malátagyár** folyó hó 20-án kezdte meg ujjonnan átalakított telepén a tavaszi sör-gyártást. Az első főzések szakértők állítása szerint kitűnően sikerültek. A telep modern modern berendezése — még a laikusoknak is, megtekintésre érdemes látványosságot nyújt.

— **A málczai sajtgyár.** Négy esztendeje csak, hogy Gerber Ulrich sajtgyáros óriási befektetések árán Málcza községben egy sajtgyárat rendezett be. E gyár napról-napra emelkedett s csakhamar átesve a kezdet nehézségein, vidékünknek virágzó teleppé lett. A málcza gyárat, ma már nemcsak itthon, de a külföldön is ismerik, az ott készülő sajtot és vaját leginkább Németországba és a keletre exportálják. A gyárban, mely gőzerőre van berendezve, naponta 4000 liter tejet dolgoznak fel, melyet Málcza, Márk, Kacsánd és Petrik község lakosai szállítanak; a múlt évben Gerber 35046 forint 82 krt fizetett ki tejért, ezen összeg javarésztét földmivesek kapták, kiknek valóságos jótétemény a gyár, eddig ugyanis nem értékesíthették a tejet, holott most minden gazda 150—200 forintot kap évente ezért. — Gerber különben Beretón és Bánóczon is állított újabb ily gyárakat, melyeknek szintén szép jövőjük van.

Nyilttér.)*

MATTONI'S
GISSHÜBLER
reinsten
alkalischer
SAUBERBIMM

*) E rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

Zetthofer Endre főpincézér ur kéretik, legyen szives jelenlegi tartózkodási helyéről e lapok szerkesztőségét — a saját érdekében — mielőbb értesíteni.

Berkán Gyula
papir-kárpit raktára.

Budapest, VI. Bajnok-utca 28.

Elvállalja **kávéházak, szállodák, korcsmahelyiségek** és **privát házak** kárpitozását mérsékelt árak mellett.

Kárpitok dusan felszerelt raktárában választhatók. Költségvetéseket és árjegyzéket ingyen és bérmentve küld

Alapított 1869.

Kitűnőnek bizonyult

SÖRMÉRŐ
KÉSZÜLÉKEK
lég- vagy szénsavnyomással

szabadalmazott hűtővel

ajánlja

Watterich Arnold

BUDAPEST, dohány-utca 5.

Költségvetés ingyen.

Sörszivattyú, sörpezsgőcsapok, minden borbetegség elleni ozikkok.

Essencziák a rum-, likőr- és ecetkésztéshez hideg uton, minden készülék nélkül.

Képes árjegyzék és kezelési könyv ingyen.

Fürdő-vendéglő bérheadása.

A roznói gyógyfürdő és hidegviz-gyógyintézetnél az 1899-ik évre a

vendéglő bérheadandó.

Pályázatok folyó évi márczius 10-ig *alfogadtatnak*. Feltételek megtudhatók a fürdőigazgatóságnál Roznynon.

A roznói vasas-gyógyfürdő és hidegviz gyógyintézet igazgatósága.

Ságh József

„ZENELAP“-JA

(XIII. évf.)

Megjelenik minden hó 5. 15. és 25-én.

Egész évre 4 forint.

fél „ 2 „

Magyar és német szöveg; időnkint érdekes zenemű melléklettel. Az előfizetési pénzek a „Zenelap“ kiadóhivatalába Budapestre, Aggteleki-utca 4. I. em. küldendők.

Kiadó

vendéglő- és kerthelyiség.

Budapesten a Józsefvárosban egy 30 év óta fennálló *vendéglő helyiség* szép *kerttel* és *kuglizóval* évi 1100 forintért *kiadó*. Bővebbet a „Vendéglősök Lapja“ kiadóhivatala ad.

Korcsma eladás.

Néhai **Leffler** Lajos tulajdonát képezett ugynevezett

„Katafai korcsma“

belsősséggel nagy gyümölcsös kerttel és

27 hold földbitokkal

szabad kézből eladatik.

Közelebbi értesítést **Leffler** Ferencz körmendi lakos **Körmenden** (Vasvármegye) nyújt.

Vendéglő eladás.

NÁRAI KÖZSÉG BEN

Vas m. Szombathely mellett, egy nagyon élénk forgalmu

nagy vendéglő épület

esaládi okok miatt a hozzá tartozó melléképületekkel és gyönyörű bellekekkel

1899. évi márczius hó 18-án

nyilt árverésen el fog adatni.

Bővebb felvilágosítást nyújt alulírott.

Apátfalva, (Gsanádmegye) 1899. február hó 24-én.

SOMOGYI BÉLA közs. tanító.

Állást keres

vendéglőben, vagy hasonló helyre, mint felirónő ajánlkozik, szerény feltételek mellett, egy intelligens középkorú özvegy nő. Szives megkeresések „Sz. Gy.“ jelíge alatt e lap kiadóhivatalához kérétek.

A magyar zeneiskola
III. ker. zeneiskola.
X. ker. zeneiskola
és több intézetek
szállítója.

Cimbalmok

melyek az Ezredéves kiállításon az **első díjjal** egyedül lettek kitüntetve s így az illetékes zenekapacitások által is minden tekintetben a legkitűnőbbeknek lettek és vannak elismerve, jutányos áron kaphatók

HABITS ANTAL

hangszerész, különl. cimbalomkészítőnél
BUDAPEST, VIII. ERZSÉBET-KÖRUT 42.

Javítások elfogadtnak. Árjegyzéket ingyen és bérmentve küld.

József főherceg ő csász. és kir. fensége udvari szállítója.
Fülöp Szász Coburg-Gothai herceg ő kir. fensége szállítója.

Sürgönczim: **Gottschlig Budapest.**

Telefon 57-86.

Gottschlig tea-, rum- és cognac- nagykereskedő Ágoston Budapest

Központi iroda:
IV., Váci utca 4. szám.

RAKTÁRAK:

IV., Váci-utca 6. sz. a „Mandarinhoz”
a Városház-tér mellett.

VI., Andrássy ut 23 „Hong-Cong városához”
a kir. opera átellenében.

IV., Egyetem-tér, Egyetem utca
sarkán, a „Japán nőhöz”

KIVITELI PINCZÉK:

X., Kőbánya, Fűzér-utca 9. szám.

Közvetlen behozatalu valódi kínai és orosz karaván-teák, Jamaica-, Brazíliai és Cuba-rumok, francia cognacok, likőrök a legfinomabb minőségben, eredeti csomagok és palackokban, eredeti árak mellett.

Arjegyzék ingyen és bérmentve.

Makói Ipar- és Kereskedelmi Társulattól.

Szálloda bérbeadás!

A „Makói ipar- és kereskedelmi társulat”
tulajdonát képező

Makón a Főtéren 3. szám alatti házban levő

„Nemzeti Szálloda”

hozzátartozó kávéház, étterem, nyolcz vendég szoba és mellékhelyiségekkel együtt

kedvező feltételek mellett

bérbeadó.

Megjegyeztetik, hogy az emeleti helyiségeket a *makói uri kaszinó tartja bérben* és hogy a bérlet tárgyában értekezhetni a „Makói ipar- és kereskedelmi társulat”-nál, vagy a mostani bérlő: *Schambach Emilnél.*

Makón, 1899. január 29-ikén.

Makói ipar- és kereskedelmi társulat.

Vendéglősök figyelmébe!

Boreladás.

Van szerencsénk a tisztelt vevőközönség
becses figyelmét

Zalamegyei

Balaton- és Szegzárdvidéki

kitünő minőségű

uj- és ó-borainkra felhívni.

Árjegyzékkel és mintával szívesen szolgálunk.

WalderSándorésfia

bornagykereskedők

DOMBOVÁR.

Alapított 1870.

EUPHONION

a legjobb zenélő automata

Hangja felülmulhatatlanul erős és kellemes.

[Szerkezete tartós.

Kiállítása a lejdíszesebb.

Sternberg Armin és Testvére

hangszer-gyár

cs. és kir. udvari szállítók.

Zenélő-automaták

főraktára

BUDAPEST.

VII., Kerepesi ut 36. sz.

Számoló cédulák és diszes plakát ingyen.

• Arjegyzék díjtalan •

Zenélő automatákról külön arjegyzék

Árverési hirdetmény.

A nyaralókat építő részv.-társaság Selmezbányán igazgatósága pályázatot hirdet Selmezbányán egy a fenyves erdőben levő nyaraló-telephez tartozó és eddig egyedüli emeletes

szálloda és vendéglő bérletére.

A szóbeli nyilvános árverés

1899. évi márczius hó 27-én délelőtt 10 órakor

kezdődőleg tartatik meg

Selmezbányán a városház tanácstermében.

Bérbe adatik:

egy emeletes szálloda, mely 12 szobából, étteremből, tálláló helyiségből, éles kamra és 2 pinczéből áll,

továbbá egy különálló földtől táncsterem 1899. év június 1-től kezdve 6, esetleg 10 évre.

A részletes feltételek a részvénytársaság igazgatójánál Selmezbányán betekintethők.

Selmezbányán, 1899. évi február 22.

SZITNYAI JÓZSEF,
polgármester
mint a részvénytársaság elnöke.

Alapitva 1825.

Alapitva 1835.

Hubert J. E. Pozsony

pezsgőbor pinczészete

ajánlja elismert kitűnő minőségű pezsgőit, különösen

GENTRY CLUB

márkáját.

mint a budapesti országos kaszinó pezsgőjét.

Budapesti főraktár: Szimon István urnál Váci-körut.

Képviselő: Kralupper E. G. ur Nádor-utca.

AZ ERDÉLYI PINCZE EGYLET

CSASZÁRI ÉS KIRÁLYI UDVARI SZALLITÓK

KOLOZSVÁRT

Sürgönyezim : Sürgönyezim :
 Bortermelők szövetezete Bortermelők szövetezete
 Kolozsvár Kolozsvár

Ajánlja egyenesen a szövetezet termelő tagjaitól beszerzett és minden kiállításon elsőrendű érmetet nyert, tisztán kezelt és kitűnő minőségű

fehér- és veres-, asztali-, pecsenye-, csemege- és gyógy-borait.

Megkeresésekre készségül küld árlapot az Igazgatóság.

SIPULUSZ LAPJA

Egyes szám 10 kr. Egyes szám 10 kr.

Magyarország legkedveltebb élclapja.

Megjelen minden vasárnap.

Előfizetési ár:

Egész évre	4 frt.
Fel évre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Budapest, VIII., Rökk-Szilárd-utca 4. szám.

MUSTÁR!

Eredeti Franczia mód

Mocznik L.

Cs. és kir. szab. CONSERV-GYÁROS.
 Budapest, VIII. Alföldi-u. 10. sz.

Budapest elsőrendű vendéglősök szállítója.

Árjegyzékat küld kívánatra.

Szőlővessző-ajtvány és boreladás.

Sima zöldajtvány, portálison mézfehér ezre	70.—
Gyökeres fásajtvány „ furmint, mézes	120.—
„ fehér és fehér chasselas ezre	120.—
Gyökeres fásajtvány solonison piros Chasselas ezre	140.—
Gyökeres fásajtvány monticolán piros chasselas ezre	140.—
I. oszt. riparia portalis sima ezre	11.—
II. „ „ „ „ „ „	5.—
I. „ „ „ selecta „ „	9.—
I. „ „ „ gyökeres „ „	15.—
I. „ „ vitis solonis sima „ „	11.—
II. „ „ „ „ „ „	5.—
I. „ „ rupestris monticolán „ „	12.—
II. „ „ „ „ „ „	6.—

Hazai sima vessző nagy mennyiségben; u. m.: ezerjő, mézesfehér, olasz rizling, kövidinka, francos, oportó egész szálaban ezre 5 frt., 50-60 cm. hosszúságban ezre 3.50, othello 6 frt., gyökeres kövidinka 10 frt., csomagolva és vasutra adva.

Saját termésű fehér, siller, vörös, ó és új borok nagy mennyiségben kaphatók

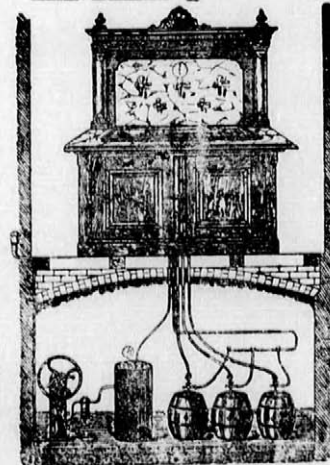
Tragor Ernő szőlőbirtokosnál Vácson.

Schunda V. József

cs. és kir. udvari
HANGSZERGYÁROS
 zeneműkiadó,
 a pedálczimbalom
 s az ujonan javított tárogató
 feltalálója.

Budapest,
Magyar-utca 18

A Magy. kir. Opera, Nemzeti Színház, Népszínház, Vígyszínház, Magyar Színház szállítója.

Hirmann Ferencz

réz-áru gyára,
 Budapest, VII., Csányi-utca 9. sz.

Gyári
sörkimérő készüléket
 légnomással és szab. sörhűtővel.

Elvállal régi készülékek átalakítását.

Nagy választék
bor- és sörcsapokban,
 valamint mindennemű szivattyúkban.

Javítások legolcsóbban és leggyorsabban eszközölköttek.

Költség etése kkel kívánatra díjtalanul szolgálok.

ALAPÍTATOTT 1858.

Diszokmány

PÁRSI KIÁLLÍTÁS.

Tóth István

ezelőtt Schventner J.

tekeasztal és műbutor gyára.

ALAPÍTATOTT 1858.

Diszokmány

PÁRSI KIÁLLÍTÁS.

A legkitűnőbb biliárdok a fenti cégnél kaphatók a legmérsékeltebb árak mellett.

Gyár és raktár: Budapest, VIII., Gyöngytyuk-utca 8.

Vendéglői üveg-edények

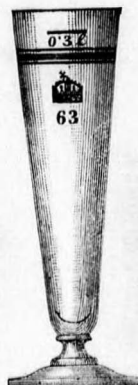
TÖRVÉNYES KORONA HITELESÍTÉSSEL

kaphatók: Üvegyártelepek, ezelőtt

Schreiber J. és Unokaöcscseinél

Budapest, IV. Régi posta-utca 10. sz. félemelet.

Árjegyzék ingyen és
bérmentve.

Árjegyzék ingyen és
bérmentve.

